

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 902

HET RAADSEL VAN DE METRO.

20 cent

Raffles boog voorover en greep een zwaren, ijzeren ring, die in de muur gemetseld was.

NIEUWE SERIE

Het raadsel van de Metro.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE DOODE DIE VERDWEEN.

De trein reed brommend, knarsend en met het speciale, holle gerommel dat eigen is aan den Parijschen ondergrondspoorweg, en dat nog iets ergers is dan het lawaai van de Berlijnsche „Untergrund,” ofschoon dat zeker al erg genoeg is, het station van de Rue Comartin binnen.

Dit is een vrij ingewikkeld splitsingsstation, met dubbele perrons, en een tweede trap, in het inwendige der aarde, die naar een wat hooger gelegen tunnel voert. Om kort te gaan, het is een overstapstation, een van de weinige, die er op dat tijdstip althans te Parijs bestonden.

Duidelijke borden en opschriften met pijlen en een goede verlichting maken het den reiziger vrij gemakkelijk, den weg te vinden.

Het was bijna twaalf uur in den nacht, maar dat was natuurlijk niet te zien daar beneden, waar vroeg en laat en in ieder seizoen het elektrische licht moet branden.

De lange trein stond nauwelijks stil voor het perron of de schuifdeuren vlogen open, de schrille fluitjes van de conducteurs klonken, en nog eens schreeuwden zij met luide stem den naam van

het station uit, toen reeds de dichte stroom reizigers de wagons begon te verlaten.

Er stonden ook zeer veel personen ongeduldig te wachten, en het was een kort oogenblik — want ook de Parijzenaars beginnen haastig te worden, even als de Amerikanen, en bijna nog meer dan de Londenaren, die toch zeker gewend zijn aan een zeer vlug in en uitstappen — een dicht en verward gedrang om naar binnen dan wel naar buiten te komen, in de richting van de groote trap, die naar den beganen grond voert.

Plotseling, te midden van een der meest oopen gepakte groepjes stak een elegant gekleed heer beide handen in de hoogte, en slaakte een zwakken kreet. Hij boog het hoofd achterover, en zijn glanzende, hooge hoed viel af, op den grond, en was in een oogenblik vertreden tot een vormeloze massa.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd er iets geroepen in een zonderlinge taal, die naderhand door niemand van de aanwezigen begrepen bleek te zijn, met een scherpe, een weinig kras-

sende stem, waaruit ongeduld en woede spraken.

Het was duidelijk dat de heer was flauwgevallen, waarschijnlijk door het gedrang en de onaangename met allergeuren bezwangerde hitte daar omlaag. Hij was doodsbleek geworden, en 't was merkbaar, dat hij alleen nog maar overeind bleef doordat de omringenden hem opstuwden.

Overigens had niemand er heel veel notitie van genomen. De meeste reizigers hadden haast en begonnen reeds de trap naar boven te beklommen.

Maar eensklaps riep er een stem verschrikt :

— Maar die man bloedt ! Hij is gewond !

En dadelijk daarop weer een andere, brasche stem :

— Allemaal hier blijven ! Niemand mag weg !

Maar zoiets moet men niet zeggen tot Parijzenaars, die haast hebben om naar huis te komen, die vermoeid zijn en kribbig door een soms lange reis onder den grond, die er alles behalve opgesteld zijn, betrokken te worden bij een onaangenaam voorval, en die in geen velden of wegen een agent van politie ontwaren, die hun zou kunnen beletten, zich in veiligheid te brengen.

De controleur die het bevel geroepen had, zag dus zijn dienstijver al heel slecht beloond, want hij werd eenvoudig terzijde gedrongen, en er begon een ware bestorming van de trap, zoodat het maar heel kort duurde alvorens het perron leeg was, of tenminste zoo goed als.

Het spreekt vanzelf dat de trein onmogelijk had kunnen wachten, en op het scherpe fluitssein van den hoofdconducteur al weder was verder gereden na een oponthoud dat zeker niet langer dan tien seconden had geduurd.

Trouwens, er was in dien geheelen trein niemand, die ook maar het minste van het voorval had opgemerkt.

Maar aan de uiterste zijde van het perron, dicht bij den zijmuur, op ongeveer twee meter van den rand van het houten plankier lag de elegante heer uitgestrekt — en hij was nog witter dan zoeven, en zijn overhemd was niet zoo glanzend wit meer, maar had eigenaardige, veel beteekende, diep roode smeren en vegen. Om hem heen stonden zes of zeven nieuwsgierigen, die niet waren weggelopen, en dat waren allen mannen, behalve een zeer schieke vrouw, die zeer opgewonden en verschrikt scheen te zijn, en zich toch niet kon losrukken van het gezicht van dien languitgestrekten, bleeken man, naar het scheen.

Nu is de toestand aan een station van de Parijsche Metro zoo, dat er zich ten hoogste een

enkele controleur bevindt, en soms is die er zelfs niet, en gaat het verstrekken van kaartjes automatisch in zijn werk.

Deze beambte nu, zoodra hij bekomen was van zijn schrik en verontwaardiging, en een blik had geworpen op het roerlooze lichaam — vooral op het bevleekte overhemd — gaf zich nog niet gewonnen, maar liep twee of drie treden de trap op, en schreeuwde iets naar boven, naar een agent, die daar juist passeerde, die zich over de leuning heenboog van den hardsteenentgang.

Er volgde een kort gesprek, en toen kwam de agent de trap afdalen, en ondertusschen greep de controleur naar de telefoon in zijn hokje en stelde zich in verbinding met het naaste politiebureau, terwijl hij tevens verzocht, een geneesheer mede te brengen. Hij sprak van „een groot ongeluk” een heer die zich ernstig had bezeerd — maar het kon ook wel iets anders zijn.”

Natuurlijk duurde dat eenige korte oogenblikken, en de agent was al beneden, en moest even wachten, tot dat de controleur gereed was. Hij hield daarbij zijn blikken streng en vastberaden op het kleine groepje gevestigd, dat daar nog in den versten hoek van het perron bijeenstond.

Toen nu de controleur uit zijn hokje trad, vroeg de agent, een weinig ongeduldig :

— „Wat is er nu eigenlijk gebeurd ?

— Dat riep ik toch al naar boven ! Een heer is ernstig gewond, of misschien nog wel iets ergers, en hij ligt daar in dien hoek.

— Nu, dan kan ik wel weer naar boven gaan, want hij is al weer op de been ! zeide de agent norsch. Als je weer eens wat weet ! Ik kan niet voor ieder wissewasje mijn post verlaten !

— Op de been ? herhaalde de controleur, verwonderd en hij keek om, en zijn oogen gingen ver open. Hij hikkelde van verbazing, toen hij voortging :

— Waar is hij gebleven ? Hij is er niet meer !

De agent keek den controleur argwanend aan, alsof hij geloofde, dat deze te diep in het glaasje had gekeken, en wilde hoofdschuddend zijn voet al weer op de eerste trede van de trap zetten, maar de stationsbeambte greep hem met een woest gebaar bij zijn mouw en schreeuwde :

— Je blijft hier ! Er is iets gebeurd. Ik weet niet wat, ik begrijp er niets van, maar er is iets gebeurd. Daareven waren daar zes kerels en een vrouw — behalve de man die op den grond lag. Dat was acht of ik ben rijp voor een gekken-

huis. Nu, zie ik er maar vijf — en de doode is weg! —

— Was hij dood? vroeg de agent verwonderd en nu zelf ongerust. Wat vertel me me daar nu? Hoe weet je dat hij dood was?

— Omdat hij er naar uitzag! Hij was spierwit en zijn overhemd zat vol bloed. Ik zeg je dat ze hem gemold hebben, tusschen de drngende passagiers in.

— Met een mes? Hoe kan dat — zonder dat iemand het ziet? Hoe kun jij een mes gebruiken, als ze om je heendringen?

— Het is jullie zaak om dat uit te maken — als je dat maar weet!

— O, begin je zoo? heel goed — zeg me dan waar de doode is!

De controleur stampvoette. Hij begreep er niets van. Hij begon een oogenblik aan zijn verstand te twijfelen. En toch — hij had alles met eigen oogen gezien, hij had zich niet bedrogen, hij had niet gedroomd!

Om den toestand van den armen man goed te begrijpen moet men zich even voorstellen, hoe zulk een Metro-Station is ingericht en er uitziet. Het is feitelijk niets anders dan een verbreding van de in de aarde uitgegraven tunnel, waarvan de langte varieert van veertig tot zestig meters, terwijl de breedte aan weerskanten van het spoor zelden meer bedraagt dan een meter of vijf. Aan den eene kant is deze verbreding afgesloten door een muur, met vierkante, gele tegeltjes bekleed en aan den anderen kant is de trap naar boven. Een andere uitgang is er niet. Deuren bestaan nergens. De tunnel zelf is nergens breder dan drie en een halven meter, zoodat er juist tweesporen naast elkander gelegd kunnen worden. Op vele plaatsen heeft men echter ook wel een dubbele tunnel aangelegd, een voor het gaande, en een voor het komende spoor.

Nu was de Rue Comartin, zooals gezegd, een overstapstation, en de tunnel had twee sporen, zoodat er aan de overzijde nog een perron was, maar daar heerschte precies dezelfde toestand — een blinde muur links, en een trap rechts.

Uit deze korte uiteenzetting zal men begrepen hebben, dat er maar twee manieren zijn om zulk een station te verlaten — men moet de trap opgaan, of men moet van het perron tusschen het spoor stappen, dat is een hoogte van een halven meter ongeveer, en dan de donkere tunnel inloopen, om zoodoende een volgend station te bereiken. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat deze laatste methode levens-

gevaarlijk is. Om de vijf minuten immers rijden er op de spitsuren met een snelheid van zestig kilometer in het uur electriche tramtreinen door de tunnels, en van uitwijken terzijde is geen sprake. Hier en daar zijn ondiepe nissen, waar schakelinrichtingen zijn, en waar precies plaats is voor den werkmans die daar iets te herstellen heeft.

Intusschen stonden de keurig gekleede lieden nog altijd in den versten hoek van het perron, en zij schenen volstrekt geen haast te hebben om zich te verwijderen.

De agent liep op het groepje toe, vastbesloten om zijn plicht te doen, maar de controleur was nog te zeer verwonderd over de ongehoorde verdwijning van den dooden man, dan dat hij iets anders kon doen dan alle middelen en mogelijkheden nagaan.

Natuurlijk zou het mogelijk zijn, dat een paar mannen den doode dwars over de beide sporen en zoo weer op het andere perron hadden gedragen, maar ook daar konden zij geen enkele trap op, of het had gezien moeten worden. Ook daar stonden eenige reizigers, en het was volkomen ondenkbaar, dat die niets gemerkt zouden hebben van het overdragen van dat lijk.

Van verbergen op het perron zelf — men zal het uit de beschrijving gemerkt hebben — was geen sprake. Er zijn geen wachtkamers, er zijn geen dienstvertrekken, men vindt er niet het kleinste hokje, voor welk doel dan ook, de wanden zijn volkomen glad en van tegels voorzien, of wel men heeft er groote geëmailleerde reclameborden aan bevestigd.

Dat de doode man achter den rug van den controleur om de trap aan deze zijde zou zijn opgedragen, was al even onmogelijk, want de tijd was te kort, en bovendien — de agent die daar nu toeliep op het groepje had boven aan de trap gestaan, en zou het dus hebben moeten zien, nog gezwegen van de talrijke voorbijgangers die ook op dit uur van den nacht nog op de been zijn. De omgeving van den ingang van de metro was helder verlicht — neen, het was volkomen ondenkbaar!

Er kwamen nog enkele agenten haastig de trap afloopen, nog voor de eerste beampte het groepje had bereikt, en gerustgesteld nu wat dit onderdeel betreft, en wetende dat die vijf menschen daar niet zouden kunnen wegloopen, als de agenten het niet verkozen, ging de controleur vlug zijn glazen hokje weer binnen, en telefoneerde naar de volgende stations, om die te waarschuwen, goed uit te zien naar verdachte lieden, die uit de tunnel

zouden komen. Voorts moesten de treinen tot nader order worden vastgehouden.

De redeneering van den controleur namelijk was deze: De doode kon onmogelijk uit het station hier zijn weggehaald. Het kon dus niet anders of zijn moordenaars of wie dan ook hadden hem de duistere tunnel binnen gedragen, links of rechts, maar naar alle waarschijnlijkheid, aan den kant, waar het troepje nu nog steeds stond, daar zij anders genoodzaakt zouden geweest zijn, in het schelle licht van de booglampen, het lichaam over de heele lengte van het perron te dragen.

Verder was het ook mogelijk, dat de plegers van de daad van plan waren, het lichaam ergens op de rails neer te leggen, en dan ijlings de vlucht te nemen. Zij konden echter geen enkel station bereiken of het zou gezien worden.

In een oogenblik vloog het bericht langs de draad, de treinen werden even voor de stations automatisch tot stilstand gebracht, eenvoudig door den stroom uit te schakelen, en men stelde een onderzoek in. Laten wij maar aanstonds verklaren dat dit onderzoek niet het minste resultaat oplevert. Men vond geen spoor van de moordenaars, en evenmin van den doode.

En intusschen traden vier agenten op het troepje goed gekleede heeren toe, en op de elegante vrouw, die er bij stond, schijnbaar onverschillig en ongeduldig, en de brigadier begon scherp en vlug zijn vragen te stellen:

— Heeft iemand van de heeren gezien dat hier iemand is aangevallen?

Er kwam geen antwoord.

De agent werd ongeduldig en dreigde:

— U waart zooeven met Uw zes personen — behalve de man die werd aangevallen en deze dame. Nu zijn er in het geheel nog maar zes. Heeft een van U gezien waar die twee anderen gebleven zijn?

Niemand gaf antwoord.

De agent werd ongeduldig en dreigde:

— Ik geloof dat dit stilzwijgen niet in Uw voordeel zal worden uitgelegd. Wij zullen verplicht zijn, U te verzoeken, ons naar het politiebureau te vergezellen.

— Dat is zeer vervelend, agent, zeide een der heeren, die met een nauwelijks hoorbaar buitenlandsch accent sprak. Ik ben graaf Palmhurst, en dit is mijn Secretaris Brunt. Ik had vannacht willen vertrekken naar Londen. Dit oponthoud is mij zeer onaangenaam.

— Het spijt mij, graaf, maar ik geloof niet dat ik voor U een uitzondering kan maken, zeide de agent kort. Deze geheim zinnige zaak

moet dadelijk worden opgehelderd. De controleur zegt dat hier iemand is doodgestoken, en die is nu plotseling verdwenen, alsof hij in de lucht was opgelost, tegelijk met een ander, die bij U was. Het is niet aan te nemen, dat geen van U dat zou hebben gezien, want de controleur verklaart, dat gij om den doode hebt heengestaan. Die zaak moet opgehelderd worden. Zijn de heeren voornemens kalm mee te gaan, ten einde hun namen en adressen op te geven, en een verklaring af te leggen?

De heeren raadpleegden elkander even met den blik, en toen zei een hunner schouderophalend:

— Mijnentwege! Het is onaangenaam, maar er zal wel niets aan te doen zijn. Ik kan je verzekeren dat je vruchteloos bij een onzer een mes zoudt vinden. Wij hebben niets gezien, en bleven hier alleen maar uit nieuwsgierigheid.

— Dat wil dus zeggen dat gij er den controleur van beschuldigt te hebben gelogen?

— Hij kan wel verkeerd hebben gezien! De man die verdwenen is kan slechts gewond zijn geweest!

— Dat moet dan de commissaris maar uitmaken! zeide de agent korzelig. Vooruit, naar het bureau!

Het groepje ging de trap op. In het oog gehouden door de vier agenten, en stak opgewekt pratend, de Rue Comartin over. Het bureau was zeer dicht bij in de nabijheid, en de commissaris maakt zich juist gereed om heen te gaan. Hij werd op de hoogte gesteld van de zaak, en allen werden aan een verhoor onderworpen. Men kon hen echter onmogelijk houden, want er was geen andere aanwijzing tegen hen dan de verklaring van den controleur, en die kon al maar zeggen dat hij een gewonden en waarschijnlijk dooden man op de planken van het perron had zien liggen, en dat die heeren er omheen hadden gestaan.

Hun namen en adressen werden dus genoteerd, maar zij moesten toch nog bijna anderhalf uur wachten, alvorens men had uitgemaakt, dat hunne opgaven met de werkelijkheid stookten.

Toen konden allen heengaan, met de boodschap, dat zij waarschijnlijk zeer spoedig tot het afleggen van nadere verklaringen zouden worden opgeroepen.

Graaf Palmhurst en zijn secretaris Brunt begaven zich te voet naar de dichtstbijzijnde standplaats voor taxi's.

Zij schenen er volstrekt niets van te bemerken, dat zij op eenigen afstand werden gevolgd door twee van de deftige gekleede heeren.

HOOFDSTUK II.

DE BOUWPLANNEN VAN DE METRO.

De schatrijke Engelschman en zijn secretaris vonden de standplaats nog goed bezet, stapten in de eerste taxi, en gaven den chauffeur het adres op van het hotel Splendide, aan de Champs Elysées gelegen, niet ver van de Place de l'Étoile.

Het voertuig had zich nauwelijks in beweging gesteld, of de secretaris barstte uit:

— Van alle krankzinnige dingen, die ik ooit beleefd heb...

— Het was inderdaad een zonderlinge zaak, Brand! zeide de ander glimlachend.

— Zeg maar gerust raadselachtig, onbegrijpelijk! En mij dunkt dat jij de zaak nog ingewikkelder voor ons hebt gemaakt, Raffles!

De groote avonturier keek zijn trouwen vriend Charles Brand met half dichtgeknepen oogen op een zonderlinge wijze aan, en vroeg toen:

— Hoe bedoel je dat?

— Wel, waarom heb je niet onmiddellijk gezegd, dat wij den man hebben zien vallen, en dat wij ook wel degelijk hebben gezien, hoe een hunner hem van het perron aftrok, terwijl de controleur in zijn hokje was, en met hem in de tunnel verdween? Die lieden moeten zich verwonderd hebben afgevraagd, waarom je zweeg, en hen nietbeschuldigde!

Raffles wierp een blik door het ovale achterraampje van de taxi en zei toen glimlachend:

— Zij zijn zelfs zoo verwonderd, Brand, dat zij het noodig hebben gevonden, ons te volgen!

— Maar wat bewoog je er toe? Waarom ontkende je, iets te hebben gezien? Je ziet nu, dat het ons in moeilijkheden kan brengen!

— Ik vrees, Brand, dat die uitdrukking wel wat al te zachtzinnig is! De toekomst zal het uitwijzen! En waarom ik het deed? Wel, om het spel niet zoo spoedig te bederven. Het is geloof ik een heel merkwaardige zaak, en ik zie niet in, waarom ik aan de politie de oplossing zou overlaten. Er zit meer aan vast, dan je wel schijnt te denken!

— Dat betwijfel ik geen oogenblik, Raffles! Wat wilden zij met dien doode in de tunnel?

Willen zij zijn lijk onkenbaar laten maken door een trein?

— Het is mogelijk — maar dat kan ik mij toch moeilijk voorstellen. Dan had de man die hem wegsleepte veel eerder terug kunnen komen. Je weet dat ook hij plotseling verdwenen is. Dat maakt de zaak nog vreemder. Heb je iets opgemerkt toen de agenten ons wegbrachten?

— Wa bedoel je?

— De controleur telefoneerde weer in zijn hokje. Ik zou er wat onder durven verwedden, dat hij de naastbijzijnde stations gewaarschuwd heeft, en dat men nu een onderzoek zal instellen in de tunnel. Ik denk dat ze niets zullen vinden.

— Hoezoo? riep Brand verbaasd uit. Ergens in de tunnel moeten die twee dan toch ontdekt worden?

— Ik geloof het niet!

— Stil, ik geloof dat ik weet waar je op doelt! riep Brand uit. Er zijn op sommige plekken ventilatiekokers in de tunnels, die van boven door een rooster zijn afgesloten, die men meestal op de trottoirs vindt. Daar doorheen zou de doode kunnen zijn weggesleept!

Maar Raffles schudde het hoofd en zei:

— In principe zou het mogelijk zijn — maar in feite is het bijna onuitvoerbaar, tenminste als men het ongemerkt wil doen. Die kokers zijn alleen maar te bereiken met behulp van een smal ijzeren ladder, voorzien van twee haken, die de arbeider met zich mede draagt, juist als een lantarenopsteker. Deze ladder kan zoo worden geplaatst tusschen de beide sporen, dat zij geen hinder opleveren voor het verkeer. De koker zelf is voorzien van klimijzers. Het rooster in zijn raam van ijzer, is echter zeer zwaar, en het moet altijd aan de buitenzijde worden geopend.

— Als dat zoo is, dan begrijp ik er volstrekt niets van, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Ik moet je toegeven, Brand, dat de verdwijning zelve mij ook nog een raadsel is, maar dat zal ik weten op te lossen! Wel echter kan ik je verklaren, dat deze misdaad — want dat was het zonder eenigen twijfel — een vergissing was!

— Een vergissing? herhaalde Brand in de grootste verbazing.

— Niets anders! Zij werd te vroeg gepleegd. Herinner je je, dat er iets geroepen werd, onmiddellijk nadat de man die gedood werd zijn handen in de hoogte hief?

— Zeker, maar ik kon volstrekt niet uitmaken, wat het was. Het waren een paar woorden, op bevelenden toon in een geheel vreemde taal geroepen!

— Het was Spaansch, Brand — of beter gezegd, het was Catalaansch, dat is een zonderling mengelmoes, dat al even weinig op Spaansch lijkt als op Fransch, en toch van beide iets heeft. En de man die de taal gebruikte riep: „Te vroeg! Redt de papieren! Naar beneden met hem!”

Brand keek Raffles verbluft aan, en zei na eenige oogenblikken:

— Als je meent dat de zaak nu plotseling volkomen helder voor mij is geworden, moet ik je zeggen, dat je je vergist! Integendeel, het wordt mij hoe langer hoe duisterder!

— Brand, er blijkt in ieder geval dit uit: Het slachtoffer werd al eenigen tijd gevolgd, en zijn lot was bezegeld. Maar hij moet papieren bij zich gehad hebben, die de moordenaar niet in handen van de politie wilde laten vallen, en die van zeer belangrijken aard moeten zijn geweest.

— Waarom denk je dat?

— Omdat hij ze zeer zorgvuldigen waarschijnlijk op zijn naakte huid bewaarde.

— En waaruit leidt je dat af?

— Uit de omstandigheid, dat de moordenaars ze hem niet vlug hebben kunnen afnemen!

— Als hij ze zo goed verborgen had — hoe wist dan de man die de waarschuwendende woorden riep, dat hij ze bij zich had?

— Daarvoor kan dunkt mij maar één verklaring zijn, Brand: De man die de waarschuwing, die te laat kwam, moet in het vertrouwen zijn geweest van het slachtoffer, en hem de papieren hebben zien opbergen. In hun haast hebben de anderen blijkbaar een paar uren te vroeg — misschien wel een paar dagen de andere wereld gezonden. Maar hier is ons hotel, Brand. Het volgende zullen wij op onze kamer wel bespreken.

— Maar onze achtervolgers?

Raffles gaf schouderophalend ten antwoord:

— Wat kunnen zij hier anders hooren dan dat ik hier logeer onder denzelfden naam, die ik opgaf aan de politie?

— Ik wilde wel, Edward, zeide Brand met

een zucht, dat het toeval ons niet juist dien trein had laten kiezen! Vijf minuten later ging er weer een! Ik voorzie moeilijkheden, en ik zou veel liever veilig weer in Londen zitten. Mij dunkt dat wij hier al avonturen genoeg beleefd hebben, in dien korten tijd!

— Dan ben je gauw tevreden! Een voorgevoel zegt mij, dat de zaak van den verdwenen doode ons nog heel andere dingen zal laten zien!

De twee vrienden waren uitgestapt, betaalden den chauffeur, en gingen de vestibule binnen. De nachtportier salueerde, en een liftjongen opende de liftdeur. Bijna op hetzelfde oogenblik klonken er zeer snel achter elkander van de straatzijde twee schoten, onmiddellijk gevolgd door het geraas van een zeer snel wegrijdende auto.

Raffles nam bedaard zijn hoogen hoed af, waarin twee kogelgaten zich bevonden en zeide rustig, terwijl de liftjongen doodsbleek op zijn beenen trilde:

— Als het op mij gemunt was, dan scheelde het maar een haar of ik was geraakt.

— Zal ik om de politie telefoneeren, graaf? stelde de portier voor, die eveneens zeer verschrikt was.

— Laten wij toch niet om het minste of geringste bagatel de politie lastig vallen! zeide de gewaande graaf Palmhurst eenigszins ongeduldig. Wat zou het ook helpen? De auto is verdwenen, en van een nummer is natuurlijk niets te zien. Het was misschien maar een kwa-jongensstreek.

De portier had daar zoo zijn eigen gedachten over, maar hij hield zijn mond, veel te blij, dat het hotel niet in opspraak zou worden gebracht, en dat die Stoicijsche Brit de zaak zoo kalm opvatte. De kogels waren plat geslagen tegen het staal van de liftkooi, en men zou ze wegruimen, en alles was gedaan. Die Engelschman had gelijk — men moest zulke dingen niet zoo opblazen, en het was misschien werkelijk een gewaagde grap geweest, en niets meer...

Maar toen de beide vrienden in de slaapkamer van Raffles afscheid zouden nemen, om zich ter ruste te begeven, zeide Brand zeer ongerust:

— Nu zie je zelf, dat ons leven gevaar loopt, en dat alleen maar omdat die kerels ons lastig vinden! Wat zou het zijn, als ze vijanden in ons zagen?

— Wel, ik denk dat hun revolverkogels er niets harder om zouden gaan! antwoordde Raffles lakoniek. En een browning is een brow-

ning, onverschillig om welk motief hij op je wordt afgevuurd! Het schijnt dus wel een zaak van groot belang te zijn, Brand, en ik ben blij, dat ik er bij betrokken kan zijn!

— Ik heb daar een geheel andere opvatting van! Wat ben je van plan?

— In de eerste plaats om te gaan slapen. Het is bijna drie uur. Wij zullen echter zoo vroeg mogelijk naar het stadhuis gaan!

— Mijn hemel — wat wil je daar doen? vroeg Brand verwonderd.

— Vragen of ik de teekeningen mag zien, die destijds door den ingenieur van de Metro zijn vervaardigd — en speciaal de plannen voor het wisselstation onder de Rue Comartin! En tegelijkertijd zou ik daar graag eens inzage hebben van de teekeningen voor de rioleeringen! En nu wensch ik je welterusten. Morgen gaan we aan den slag!

Brand ging hoofdschuddend door de verbindingsdeur zijn eigen kamer binnen, alles behalve gerust, want die beide revolverochoten voorspelden weinig goeds, maar hij sliep toch rustig, en het was weder Raffles, die hem moest wekken.

— Sta op, neem je bad en ontbijt vlug, zeide hij glimlachend. Er is werk aan den winkel! En ik geloof dat wij zullen moeten verhuizen!

— Waarom?

— Omdat het hotel bespied wordt! Herinner je je de dame van gisteren, die den welluidenden naam op gaf van Estelle Miraflor, wat wel een tooneelnaam zal zijn? Zij zit in een van de groote huizen aan de overzijde van de Champs Elysées, en houdt door middel van een Zeiss den hoofdingang in het oog, vergetend, dat ik ook wel eens over zulk een instrument kon beschikken! Het is jammer, Brand, want het is werkelijk een goed hotel, maar wij zullen toch een ander onderdak moeten zoeken, want gisteren schoten zij mis, al was het maar enkele millimeters, maar vandaag zou het wel eens raak kunnen zijn. En ik zou het zonde vinden, ten offer te vallen aan een stukje lood, alvorens ik deze zaak heb doorgrond!

— Maar hoe komen wij dan ongezien weg? vroeg Brand, uit zijn bed springend.

— O, door de een of andere achteruitgang! Dat beteekent niets. De portier begrijpt nu heel goed, dat ik in gevaar verkeer, en als ik behoorlijk mijn rekening heb betaald, zal een goede fooi wonderen verrichten. Wij hebben maar heel weinig bagage, en ditmaal alleen voor ons zelve te zorgen, want onze brave

Henderson past op onzen duikboot, aan de Normandische kust, en doodt waarschijnlijk den tijd met hengelen en zwemmen!

— En ik wilde dat ik bij hem was! barstte Brand uit. Er schijnt ons heel wat boven het hoofd te hangen!

— Kom, kom, niet zoo zwaartillend, mijn waarde! zeide Raffles spottend. Wie weet welke verrassingen deze zaak nog in haar schoot bergt!

— O, daaraan twijfel ik geen oogenblik, zeide Brand sarcastisch, en zoekend naar zijn scheergerei. Het is maar jammer, dat zij niet van aangename aard zullen zijn!

Hij begon zich woedend in te zeepen, het noodlot verwenschend dat hen den vorigen avond na het bezoek aan het beroemde circus van Medrano juist in dien noodlottigen trein had doen plaats nemen. Als de juffrouw van de vestiaire toevallig wat getreuzeld had, of een schoenveter was losgeraakt, of zij hadden onderweg een cigaret willen opsteken, dan zou de trein juist voor hun neus zijn weggereden! Maar het leven van den mensch hangt vaak af van schijnbare nietigheden, zoo overpeinsde hij wijsgeerig, terwijl het scheermes in snelle halen over zijn wangen heen en weer ging.

Hij nam vlug zijn bad, kleeedde zich, en pakte zijn valies. Het ontbijt wat al heel snel gebruikt, want het was een Fransch, en bestond uit een kop geurige chocolade, met een enkel, klein, knappend broodje. Raffles deelde hem mede dat er reeds voor alles was gezorgd, en dat een taxi bij een der achteruitgangen klaar zou staan om hem op te nemen. De nachtportier die pas om acht uur wegging was zeer gevoelig gebleken voor de motieven van graaf Palmhurst, en nog meer voor het biljet van honderd francs, het welk ze vergezeld had, en had voor alles zorggedragen.

De taxi stond al klaar, Brand stapte in, en Raffles gaf zacht den naam op van een hotel, in het Noordoosten van de wereldstad, in de wijk van Montparnasse.

Daar lieten zij de taxi ergens stilstaan, en te voet gingen zij met hun valiezen verder, een honderdtal meter, wenkten een anderen chauffeur, en die bracht hen naar een klein hotel, dat den veelbelovenden naam droeg van „De Vergulde Smulpaap.”

Zoodra zij hun valies opnieuw hadden ontpakt verlieten zij het hotel weder en lieten zich met een taxi naar het stadhuis rijden. Er bestond in geheel Europa geen enkele stad van eenige beteekenis of de groote avonturier had er onder den een of anderen naam zijn goede connecties

onder talrijke kringen van de bevolking.

Hij bezat honderden aanbevelingsbrieven, die hem echter nooit bij dergelijke tochten vergezelden. Maar dat behoefde ook meestal niet, want het was meestal genoeg als hij een naam noemde.

Ook ditmaal kostte het hem weinig moeite om den chef van de cartografische afdeeling te spreken te krijgen, die hem dadelijk ter wille was, een klerk uitzond om het verlangde te halen, en den hooggeplaatsten, Engelschen bezoeker verlof gaf, de map te door bladeren, in een grooten erker van zijn vertrek.

De kamer waar deze gelukkige stadhuis-beambte werkte was groot als een zaal, en Raffles en Brand konden ongestoord, zij het dan ook zachtjes, met elkander draten.

De map was voorzien van een register, en het duurde niet lang of het geoefend oog van Raffles had de oorspronkelijke teekeningen gevonden van dat gedeelte van Parijs onder den grond, waar de tunnels van de Metro onder de Rue Comartin gegraven moesten worden.

Hij toonde glimlachend de zeer duidelijke teekening aan Brand, die op dit gebied groote ervaring had, en zeide :

— Geloof je nu ook niet, dat het raadsel zijn oplossing nabij is ?

— Je wilt zeggen — omdat de Metrotunnel zich in de nabijheid bevindt van de oude rioleeringswerken ?

— Ongetwijfeld ! Je kunt op deze teekening duidelijk zien dat er een muur van beton moet worden opgericht tusschen het oude riool en de tunnel, die anders geen stevige steun zou hebben kunnen vinden. Hier en daar zijn openingen gelaten om het wegzakken van het grondwater te vergemakkelijken. Die betonnen muur strekt zich uit over een lengte van niet minder dan vijftig meter — dan maakt het riool een bocht, de grond wordt hard en be-

trouwbaar, en de muur is als steun niet verder noodig. Het is dunkt mij duidelijk, dat er ergens een verbinding moet bestaan, waarschijnlijk alleen bekend bij de ingenieurs, de opzichters en de werklieden, die het zich believen te herinneren — en de meesten zullen het wel vergeten zijn, omdat zij het van geen belang achten. Het was misschien maar een halfsteens muurtje, misschien zelfs een ijzeren dekplaat, maar die geheimzinnige moordenaars hebben dat ontdekt, of hebben het gehoord van een arbeider, en er hun voordeel mee gedaan. Ik behoef jou zeker niet te zeggen dat het riool van Parijs een bezienswaardigheid is, en zich zoover uitstrekt onder de stad, dat het als het ware een tweede stad vormt, waarin men heel gemakkelijk kan verdwalen — en ook menigmaal verdwaald is !

Brand had peinzend voor zich uitgezien en zeide nu, zijn blik weer op de teekening vestigend :

— Dan moet die verbinding zich bevinden op korten afstand van het station, daar anders de man die den doode wegsleepte groot gevaar zou hebben geloopt, door den volgenden, binnenrijdenden trein te worden vermorzeld.

Raffles klapte de map dicht, bracht ze zelf terug aan den buigenden afdeelingsschef, zeide hem met eenige woorden dank, en een oogenblik daarna stonden de beide vrienden weer op straat, aan den voet van de hoofdstoep van het prachtige, oude, Parijsche gemeentehuis.

— Wat nu ? vroeg Brand, gespannen naar Raffles opziende ?

— Wel, Henderson hier laten komen, met dit telegram, naar de opening zoeken, en trachten te ontdekken, waarom die onbekende gedood werd, waarom men vreesde dat zijn papieren onder de oogen van de politie zouden komen, en wat die papieren bevatten ! Brand, het kan een opwindend avontuur worden !

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK III.

HET RIOOL.

Het was tien uur in den avond, toen een kleine sloep, niet veel meer dan een vletje, voorzichtig en steil de Seine afvoer ongeveer ter hoogte van de pont Neuf.

Er zaten drie mannen in, zeer eenvoudig gekleed, en die konden doorgaan voor gemeentewerklieden, die nog een of andere late karwei hadden te verrichten.

Maar bij eventueele ondervraging zouden zij wel wat verlegen zijn geweest met hun antwoord, want inderdaad waren het John Raffles, Charles Brand, en de onverstoorbare reus, de chauffeur James Henderson, die dienzelfden avond onmiddellijk na ontvangst van het bericht zijn rustig plekje aan de kust van Normandië had verlaten, na zorg te hebben gedragen dat de „Sperwer“, de kleine duikboot van Raffles, die hen eenige dagen tevoren over het Kanaal had gebracht op een veilige plek en diep onder water verankerd lag.

De reus had er zelfs niet naar gevraagd, wat Raffles bewogen had, hem naar Parijs te ontbieden, maar was onmiddellijk op een trein gestapt, en had zich naar 't hem genoemd hotel begeven, en zich eenvoudig present gemeld. Hij zou wel zien wat er nu ging volgen, en wat Lord William Aberdeen, alias Lord lister, alias John Raffles deed, dat was wel gedaan in in zijn oogen.

In de duistere schaduw van den hoogen wallekant, op den rechter Seineoever gleeed het vletje zachtjes voort. Het had een aanhangmotortje, maar dat liet Raffles voor alle zekerheid rusten. Het tij was gunstig en de strooming van de rivier was sterk genoeg om het bootje vrij vlug stroomafwaarts te voeren.

Zoo gleden zij dan langs het prachtige paleis van het Louvre, eerst Koninklijk Paleis, daarna een van de schoonste musea der wereld, onvergelykelijk wat zijn bouw en zijn schatten betreft toen zagen zij de torens van het Ministerie van Financiën, en vervolgens gleden zij drie bruggen onder door, en zagen het duistere geboomte boven de muren oprijzen, die den Tuin der Tuilleriën omgeeft.

Even voor de Pont de Solferino hief Raffles

de hand op, en Henderson stak een platte riem in het water, zoodat het vletje van zijn richting begon af te wijken, en den oever nog dichter naderde. De nacht was pikdonker, en het water was alleen verlicht door de weerkaatsing van de lantaarns langs de Kade. Hier en daar liepen nog enkele voorbijgangers, en er waren zeker ook wel agenten, die daar patrouilleerden, met de handen op den rug, zooals de Parijsche ordebeewaarders dat plegen te doen, maar die merkten dat sloepje niet eens op, of als zij het al deden, vonden zij het heel gewoon, en namen er verder niet veel notitie van.

Het berghout schuurde langs de steenen van den lagen muur, die de laadkade van het water scheidt, en Raffles boog voorover, en greep een zwaren, ijzeren ring, die in den muur gemetseld was.

Op slechts weinige meters afstand ontwaarde Brand het vrij hooge, stevige hek van een dier riooluitgangen, zooals Parijs er eenige tientallen heeft, die alle uitlozen op de rivier. Die worden echter in het geheel niet meer gebruikt want Parijs heeft sedert lang een modern rioleeringsstelsel, en het vuil wordt afgevoerd tot aan een plek, ver van de groote stad gelegen, zooals dat tegenwoordig bijna overal gebeurt.

Men heeft zich echter niet de moeite gegeven, al die oude tunnels dicht te werpen, behalve op sommige plekken, waar de metro er dwars doorheen gaat, en dat doolhof van groote en kleine gangen bestaat nog steeds, en vormt zooals gezegd, een der bezienswaardigheden van Parijs. Het is waar, dat de toerist er maar een zeer klein deel van te zien krijgt!

Dat hek was stevig gesloten, maar Raffles was voornemens het te openen, want hier zou men binnen dringen.

Het zou een vrij lange tocht worden, maar het was bijna ondoenlijk, den sluipweg naar de verblijfplaats der geheimzinnige moordenaars te bereiken van het Metrostation af.

Tot een uur in den nacht reden er treinen, dan gingen de zware hekken voor de trappen dicht, en het zou levensgevaarlijk zijn, te willen trachten, zich te laten insluiten — want dat

moest dan in een der tunnels geschieden.

Daarentegen kende Raffles dit deel van de riolen zooals hij zijn eigen huis kende. Een paar jaar geleden had zich daar het verschrikkelijk drama afgespeeld, waarbij een pache het slachtoffer werd van de duizenden ratten, die men in dat deel van het onderaardsche doolhof aantrof.

Men hoefde dus slechts in Noordelijke richting te gaan om tenslotte uit te komen onder de Rue Comartin. 't Spreekt vanzelf dat Raffles een deel van den middag had besteed tot het vervaardigen van een zeer nauwkeurige kaart, waarop hij de vertakkingen van de Metro zoowel als die van de rioleringen had aangegeven.

Raffles was overeind gaan staan in het wankele bootje, en terwijl Brand scherp uitkeek, wipte hij op den lagen walkant, stak de loskade over, die in den herfst en in de lente zoo menigmaal overstroomd wordt, en begon onmiddellijk aan het hek te werken.

Het was nauwelijks een meter hoog, want het sloot maar een zijschacht af.

Op de loskade was niemand te zien, maar heel in de verte bewogen eenige schaduwen, waarschijnlijk bewoners van een der schepen, die daar voor anker lagen, groote tjalken, misschien wel afkomstig uit de lage landen aan de zee.

Verder lagen er massa's palen, pakken, vaten en kisten.

Maar ook die waren zoover weg, dat men geen last zou hebben van eventueele bewakers, want de plek was hier zeer donker, en de smalle steenen trap naar de kade naar boven bevond zich veel verder.

Trouwens, Raffles had nauwelijks een kwart minuut noodig om de zeer eenvoudige afsluiting van het hek te openen. Dadelijk liet hij een zacht fluitend geluid hooren, en Brand en Henderson werkten zich op hun beurt op de loswal, na het bootje te hebben vastgemaakt, en snelden op het hek toe, dat Raffles reeds open hield.

Het volgende oogenblik waren zij in de lage tunnel verdwenen.

Het rook er zeer onaangenaam, op nog geen tien meters afstand van het hek, en dat zou nog wel erger worden.

Zij moesten in den aanvang in gebukte houding loopen, wat zeer vermoeiend was, maar gelukkig bereikten zij een paar honderd meters verder een vertakking, waar de zijschacht zich bevond bij een der hoofdgangen. De vorm is in geheel Parijs bijna geheel hetzelfde. De hoofd-

rioolgang heeft een ovale vorm, ongeveer als een ei, dat op zijn punt is geplaatst, de hoogte bedraagt ongeveer twee en een halve meter, en op zijn breedst mede-tunnel iets meer dan twee meter. Door een geul op het diepste gedeelte vloeit het rioolwater af, en aan weerszijden bevinden zich smalle looppaden. Die paden zijn vijftig centimeter breed, de geul is ongeveer een meter, en daarin past een platbodem schuitje, met heel weinig diepgang, dat den vuilnisman en zijn helper voldragen, en dat dreef op het rioolwater. Met behulp van een vaarboot kon de werkman zich zoo voortbewegen.

De geul was nu droog en zeer goed begaanbaar.

De drie mannen hadden hun elektrische lampen ontstoken, en nadat Raffles even zijn kaart geraadpleegd had, gingen zij verder. Nu en dan gaf Raffles een kort bevel en dan gingen de lampen uit, want dan bevonden zij zich onder een van de ventilatiekokers, met kimijzers erin, die weliswaar aan de straatzijde door een ijzeren rooster zijn afgesloten, maar het toeval kon wel eens willen, dat een late wandelaar juist door zulk een rooster naar omlaag keek, en zich zou verwonderen over die zonderlinge lichtjes daar beneden.

Zonder zich een enkel oogenblik te vergissen wees Raffles den weg, en steeds gingen zij verder, in noordelijke richting, ruim een half uur lang, altijd door de hoofdgang, die bijna steeds in kaarsrechte lijn voortliep.

Eensklaps stond Raffles stil, en keek glimlachend Brand aan.

Een dof gerommel dat snel sterker werd drong tot de drie mannen door, en het was alsof de wanden en de vloer van de tunnel dreunden.

Er kon niet aan getwijfeld worden — er naderde in de buurt een trein van de Metro.

Op een gegeven oogenblik was de indruk zoo sterk dat de trein zich in dezelfde gang bevond, dat Brand bijna een stap terzijde had gedaan, als om een aanrijding te voorkomen.

Toen het gerommel weer was weggestorven, zeide Raffles :

— Dat was de trein die door de Rue de Trachet rijdt, en die een kilometer verder het kruispunt bij de Rue Comartin bereikt. Wij zullen nu wat voorzigtiger moeten zijn, en wij mogen niet te veel praten, want nu gaat het gevaarlijk worden. Wij naderen nu snel het punt, waar deze hoofdgang en de Metro tunnel elkander het dichtst naderderen.

Zwijgend en voorzichtig gingen zij verder,

Om de vijf minuten hoorden zij het dreigend geratel, het gerommel van den trein, maar het werd telkens zwakker, want de rioolgang verwijderde zich weer van de straat, die zoo-even werd genoemd.

Plotseling stond Raffles opnieuw stil, nadat zij ongeveer een kwartier hadden geloopt, en verscheidene dwarsgangen waren voorbijgegaan, en beval snel en fluisterend, zelf het voorbeeld gevend:

— De lampen uit!

Alle zaklampen werden uitgeknipt, en het werd stikdonker rondom de drie mannen.

Het duurde niet lang of in de suizende stilte, die hen omringde, hoorden zij zonderlinge klanken, die geleken op menselijke stemmen. Het was niet uit te maken, of het vlak bij of ver af was, want door een zonderlinge acoustische werking werd een soort van echo in het leven geroepen.

Maar niet alleen hun gehoorzenuwen werden geprikkeld, ook die van het gezicht moesten een indruk verwerken — want heel vaag en schemerachtig was in de verte een zwak schijnsel op te merken, als van een stil brandende lamp, die zelve onzichtbaar is, en haar stralen heen-zendt door een openstaande deur.

Geruimen tijd bleven de drie mannen onbeweeglijk luisteren en kijken, maar er gebeurde volstrekt niets. Soms hield het zonderlinge stemmengerucht als bij tooverslag op, om dan eensklaps weer te beginnen. Raffles legde fluisterend uit hoe dit kwam. Degenen die daar in de verte spraken verplaatsten zich tijdens hun gesprek, en dan hield onmiddellijk de vreemde echo op, die alleen maar optrad als de spreker bij een bepaald punt van den wand stond.

— Wij zijn nu bijna op het punt waar de beide tunnels elkander het dichtst naderen, zeide Raffles zeer zacht. Wij zullen nu zeer voorzichtig voorwaarts moeten gaan.

— Voor wij dat zullen doen, Edward — een enkele vraag! fluisterde Brand. Waarom geschiedt het eigenlijk, en waarom begeven wij ons in gevaar?

— Je vraag komt wat laat, Brand, maar ik wil ze toch beantwoorden! Wij ondernemen dit, omdat ik bijna zeker ben dat het ons groote geldelijke voordeelen zal opleveren. Ik moet echter erkennen dat ik in het minst niet weet, wat ons te wachten staat. In ieder geval zal 't goed zijn, als Henderson hier voorloopig achter blijft. Hij loopt hier niet het minste gevaar, want er is geen sprake van dat de mannen die

hier schijnen te vergaderen, denzelfden weg volgen, dien wij ons gekozen hebben. Dat had ik moeten zien aan dat stijf verroeste, zeer moeilijk te openen hek. Voorts waren de smalle looppaden langs de rioolgeul met een dikke laag gruis en stof bedekt, even ongerept als de eerste sneeuw die in de bergen valt! Hier heeft vele jaren lang geen mensch den voet gezet. Ik weet overigens dat er verderop nog een toegangsweg is, uit Oostelijke richting. Waarschijnlijk gebruiken zij die, als zij hier onder den grond bijeen komen, met het doel dat ik niet ken, maar dat ik wil leeren kennen!

— Is het mogelijk dat het gewone bandieten zijn, straatrovers, Mylord? merkte Henderson op.

— Dat komt mij hoogst onwaarschijnlijk voor, James! Zij handelen niet als bandieten, zooals wij die hebben leeren kennen. Ik zeg dat niet omdat zij zoo keurig en elegant gekleed waren — want de ergste misdadigers vindt men tegenwoordig juist onder die uiterlijk zoo elegante jonge lieden, maar omdat ik er bijna zeker van ben, dat zij een hunner hebben gedood uit wraakzucht, om hem te straffen — maar in de eerste plaats om de papieren waarover een hunner sprak! Henderson, blijf hier, en wacht tot mijnheer Brand en ik terugkeeren. Wij zullen zien wat het is!

De reus was gewend om blindelings te gehoorzamen, en zoo bleef hij dan in de duisternis achter, en spande zijn gehoor tot het uiterste in om de voetstappen van Raffles en Brand te volgen tot het einde.

Maar al zeer spoedig hoorde hij niets meer.

Raffles en Brand gingen op den tast verder, ieder aan een kant van de rioolgeul.

Nu en dan liet Raffles een zacht sissend geluid hooren, en dan stonden zij allebei stil, en luisterden.

Maar de acoustische werking had opgehouden — van de stemmen hoorden zij niets meer.

Zij zagen alleen nog maar het stille rossige schijnsel op eenigen afstand.

Zoo waren zij omstreeks vijf minuten voortgegaan, toen zij aan een knooppunt kwamen.

Hier liepen vier tunnels samen, of eigenlijk niet meer dan twee, die elkander schuin sneden, en dan weer verder liepen.

Er was hier een soort van kelder gevormd, tamelijk ruim, met een losplaats voor het vuil, en zelfs een paar oude, vermolmde banken op de smalle kade, waar wellicht vroeger de reinigingsmannen hun rust hielden, en Raffles wist dat hij nu zeer dicht bij de tunnel moest

zijn, waardoor de treinen van de Metro joegen.

Inderdaad begon hier de betonnen muur, bijna een meter dik, en die metalen tunnelbuis moest steunen.

Met een vervaarlijk gerommel en een geweldig dreunen van den wand raasde daar al een trein voorbij, en de twee mannen hoorden zelfs duidelijk door den muur heen het knarsen van de remmen, die werden aangezet, toen de trein het station Comartin naderde.

Het schijnsel was nu zoo scherp geworden, dat ze ook nauwkeurig de plaats konden bepalen vanwaar het kwam.

Een van de vier tunnels was afgeschoten met een zwaar, houten schot, en in dat schot, dat van den vloer tot de zoldering reikte, en van wand tot wand, was een opening van omstreeks een voet in het vierkant, en door die opening straalde licht naar buiten, zoodat de twee mannen zeer voorzichtig moesten te werk gaan. Want nu en dan werd die stralenbundel verduisterd, als bewijs dat er iemand zich plaatste tusschen de lichtbron en het vierkante venster-tje in den wand.

Hier was dus blijkbaar de plek, waar die geheimzinnige mannen een soort van kamer hadden gemaakt van een gedeelte van de tunnel.

Het venster was niet van glas voorzien, en de twee vrienden konden dan ook tamelijk duidelijk de stemmen van eenige mannen hooren, die tamelijk opgewonden met elkander spraken.

Het was echter onmogelijk te verstaan, op dien afstand, wat zij zeiden. Een paar malen slechts hoorden zij den vloek „Caramba”.

Het was gevaarlijk het schot te naderen, want dan zouden zij in het volle licht komen, en Raffles dacht na over de beste wijze om iets meer te vernemen van hetgeen daar achter dat schot gesproken werd, toen er iets gebeurde, hetgeen hem de moeite van een besluit te nemen bespaarde.

Hij had een enkelen stap naar voren gedaan, en op hetzelfde oogenblik klonk een doordrinend luid belgeratel.

Zijn voet zonk een weinig omlaag, en hij begreep dadelijk dat hij onvoorzichtig was geweest.

Hij kon nog een waarschuwend schreeuw laten hooren, die Brand met een sprong achteruit deed deinzen, en toen vloog er in het schot een deur open, die geen zichtbaren knop had, en een zestal mannen kwamen naar buiten gestormd, beschenen door het volle licht van de lamp daarbinnen, en allen gewapend. Raffles had zijn revolver getrokken, maar voor hij er gebruik van kon maken, of zelfs nog goed wist of hij daartoe het recht had was hij al omringd door het halve dozijn manne, en hij zag wel in, dat hij hoogstens eenmaal den trekker zou kunnen overhalen, en dat het dan met hem gedaan zou zijn.

Zonder dat er ook maar een woord gezegd werd drongen de zes mannen het vertrek binnen, dat daar was afgeschoten, en dat voorzien was van een aantal eenvoudige meubelen, een tafel, in het midden, onder de sterke lamp en een acht-tal stoelen. Het is eigenlijk moeilijk van een vertrek te spreken, want achter het houten schot strekte de duistere tunnel zich weer eindeloos uit.

Raffles vond aan die tafel nog twee mannen zitten, waarvan er een een soort van masker droeg, bestaande uit een lange tot boven den mond reikende muts van zwarte zijde, voorzien van een paar kleine oogaten, en veel gelijkend op de kappen welke de ter dood veroordeelden in de middeleeuwen opkregen, even voor zij de treden naar het schavot moeten beklimmen. Voor het overige droeg hij zeer goed gesneden kleederen, en scheen in het minst niet verbaasd of zelfs maar verontrust te zijn door het plotse-linge alarmsignaal of door de komst van den gevangene.

Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK IV.

IN DIENST DER REVOLUTIE.

De man leunde achteloos achteruit in zijn stoel, en blies juist een geurig wolkje uit, ontrokken aan een fijne sigaret, die hij tusschen de blanke vingers hield. Zelfs in den toestand waarin hij zich bevond, merkte Raffles aanstond zijn zeer fraaien diamanten ring op, dien de man met het zijden kapje aan den ringvinger van zijn rechterhand droeg.

Onder het bereik van zijn hand was een klein ijzeren kistje, waarvan de deksel was teruggeslagen. Het leek gevuld te zijn met bankbiljetten en goudgeld, sommige los, andere waarschijnlijk zich bevindend in keurige rolletjes, omgeven met grijs papier.

Verder lag er een portefeuille voor hem en een aantal losse brieven en andere in enveloppe gestoken.

Aan zijn linkerhand zat een man, die heel wat minder goed gekleed was, en die Raffles met sombere blikken aankeek. Hij had een breed gezicht en zeer donkere oogen.

Dit heerschap was bezig, z'n gebit te reinigen met behulp van een gouden tandenstoker, zonder echter een oogenblik Raffles uit het oog te verliezen.

Niet zoodra hadden de revolvermannen Raffles tot voor de tafel geduwd, of de kerel met den tandenstoker zei zeer bedaard, zich bedienend van de Spaansche taal:

— Dat is de man. Hij was het die gisteren op het perron was, en dien wij gevolgd zijn tot

aan het hotel.

De man wiens gelaat onzichtbaar was achter het masker, deed een trekje aan zijn sigaret, blies den rook uit, en vroeg toen zeer rustig, en in het Fransch:

— Wie ben je, en waarom bemoei je je met onze eigen zaken? Ben je van de politie?

— Neen mijnheer. Ik ben alleen maar zeer nieuwsgierig.

— Nieuwsgierigheid kan in sommige gevallen uiterst gevaarlijk zijn! zeide de gemaskeerde langzaam.

Raffles keek even naar den mond van den man, met de smalle, dunne, wreede lippen, en bevestigde:

— Dat stem ik volkomen toe, mijnheer. In sommige gevallen kan nieuwsgierigheid — den dood beteekenen. Maar wat zal ik U zeggen, het is een ingekankerd kwaad bij mij, en ik zie geen kans om het te genezen.

— Je was gisteren op het perron van de Metro — toen dat ongeluk gebeurde?

— Ja, daarvan was ik getuige. Ik zag hoe een man langzaam in elkaar zakte.

— Hoe zou die man wel om het leven gekomen zijn, denkt ge? Wacht even — laat twee mannen de deur bewaken! Wat staan jullie daar te kijken? Moet de zaak mislukken, waarvoor ik jullie in dienst heb genomen?

De man met het masker was zich zelf in de rede gevallen, en had daarbij Spaansch ge-

sproken. Hij was stellig in de overtuiging, dat die man daar, die weinig op een Franschman geleek, zeker ook geen Spaansch zou verstaan.

Raffles antwoordde op zijn vraag zeer rustig:

— Ik denk dat hij vermoord is — door een deskundige, die hem op de juiste plaats getroffen heeft, ondanks het dringen om hen heen.

De gemaskerde legde langzaam zijn sigaret uit de hand, op den rand van de tafel, en boog zich wat voorover, om Raffles scherp aan te zien.

Daarop vroeg hij:

— Gaan je vermoedens soms nog verder ?

— Wel, ik vond het zeer vreemd, dat de doode zoo eensklaps verdween, en dat heb ik willen onderzoeken. Zooals gezegd — mijn grootste kwaal is nieuwsgierigheid.

— Je hebt in je hotel den naam van graaf Palmhurst aangegeven, zoo heeft mijn vriend hier naast mij gerapporteerd. Is dat je ware naam ?

— Laten wij zeggen dat het een pseudonym is, omdat ik liever incognito reis.

— Hoe is je ware naam ?

— Dien zal ik liever niet openbaren. Watkomt hij er ook op aan ? Ik ben in uw macht. Laten wij geen tijd verspillen, en zeg mij spoedig wat gij voornemens zijt, met mij te doen !

— Wel, dat zal vooreengroot gedeelte van je zelf afhangen, mijnheer bemoeial ! antwoordde de gemaskerde. Je meent te gelooven, dat die arme man op het perron gedood is. Je hebt hem plotseling zien verdwijnen. Wat zijn je conclusies ? Geloof je dat ik een bandiet ben, en het om zijn geld deed ?

Raffles liet even zijn blikken over de gestalte van den man gaan, over zijn welgevormd handen, den diamanten ring, de goedgesneden kleederen, en antwoordde toen :

— Uw uiterlijk geeft mij in deze tijden geen houvast daaromtrent. De ergste, gevaarlijkste bandieten, aan wier handen bloed kleeft, zien er menigmaal uit, als echte salonhelden, geparfumeerd en gemanicureerd. Maar uw stem klinkt beschaafd. U is een beschaafde Spanjaard zou ik zeggen. Intusschen — de portefeuille daar voor U is van den dooden man, want ik heb ze hem in den wagen van de Metro uit zijn borstzak zien nemen. Verder vermoed ik dat deze man tevroeg vermoord is, als ik mag afgaan op den waarschuwingsskreet, die aan zijn verdwijning voorafging, en die waarschijnlijk door U geslaakt is ! Gij hebt geen kans gezien om de portefeuille te rooven, terwijl vreemden bij U waren, maar om den doode te doen verdwijnen

leek U niet zoo moeilijk. En nu ik weet wat ik weet, kom ik tot denzelfden uitslag. Inderdaad zijn wij hier vlak bij het perron van de Rue Commartin.

De man met het masker staarde Raffles roerloos aan, en deze kon door de maskergaten heen zijn zwarte oogenzienfonkelen. De mondhoeken gingen naar beneden, en even kwamen de scherpe, witte tanden te zien. Een er van, in de bovenkaak, geheelrechts, was met goud geplombeerd. Ook dit ontging Raffles niet.

Toen begon de man met de zijden hoofdkap weer langzaam te praten. Zijn stem had een onaangenaamen, wat heeschen klank.

— Luister eens goed, mijnheer de onbekende indringer. Je wetenschap zou je wel eens duur te staan kunnen komen. Wij zijn bezig met een zaak, die de grootste voorzichtigheid vereischt — en om te beginnen heeft jouw bemoeizucht ons gedwongen, deze schuilplaats prijs te geven. Want — indien we je vrij lieten, zou je zeker onmiddellijk de politie waarschuwen ?

— Misschien — als ik nog meer wist ! Maar in ieder geval zou ik dat niet doen, alvorens U te hebben leeggeschud ! Dat ijzeren kistje daar oefent een bijzondere aantrekkingskracht op mij uit.

— Wel, bij alle duivels . . . barstte de kerel naast den gemaskerde uit, maar deze wendde langzaam zijn blikken naar hem toe, en de man hield verschrikt zijn mond, na iets onverstaanbaars te hebben gebromd.

— Wie of wat je ook mag zijn — rondborstigheid kan je niet ontzegd worden ! hernam de gemaskerde man. Welzoo — een dief dus ! Een doodgewone dief !

— Nu, niet zoo heel erg gewoon, verdedigde Raffles zich met een flauwen glimlach. Maar dat doet er ook niet toe. U en Uw helpers hebben een man vermoord, en dat is heel erg, maar er kan een reden ja een zekere verontschuldiging voor zijn ! Ik weet niet alles, maar die brieven daar zouden waarschijnlijk heel wat aan het licht brengen — als ik ze in mijn handen had !

De gemaskerde tipte de asch van zijn sigaret op den grond, en eensklaps viel hij heftig uit :

— Die man was een verrader, een schurftige hond ! Hij was het bederf, de rotte plek in de zuivere vrucht van onze goede zaak.

— Aha — het begint in mijn geest te dagen ! riep Raffles uit. Spaansche revolutionnaires ! En hier te Parijs wordt een klein aanslagje beraamd op het leven van Zijne Hoogverheven

Majesteit den Koning Alfons XIII ! Als men de brieven die daar voor U liggen in het politiebureau of het gasthuis bij den doode had gevonden, dan zou waarschijnlijk alles aan het licht zijn gekomen, ontijdig ! Daarom moest hij zoo spoedig verdwijnen ! Een van Uw menschen was te vlug geweest, en stak hem neer, voor gij, die evenals ik zijn portefeuille en de brieven had gezien, Uw waarschuwing had kunnen roepen ! Heb ik het goed ingezien ?

— Zoo is het ! antwoordde de ander afgemeten.

De revolver of het water, patroon ? zei een schorre stem niet ver van Raffles. En hij keek in een zeer gemeen tronie, met een laag voorhoofd, kleine, stekende oogjes en van het hoofd staande ooren.

— Geen overhaasting alsjeblieft zeide de gemaskerde kalm. Wij hebben gelukkig de gelegenheid, deze zaak uit te pluizen, en — over acht uren is de schoone vrucht rijp, en zal ons in den schoot vallen ! Wij kunnen hem zoo lang niet opsluiten, en daarna kan hij met zijn onbeschaamde nieuwsgierigheid naar den duivel loopen !

Er liet zich een dreigend gegrom hooren. Raffles keek den kring even rond. Er waren een paar mannen bij, klein van stuk, zeer goed gekleed, en met een zeer donker uiterlijk, die heel waarschijnlijk Spanjaarden zouden zijn. De anderen zagen er vrij haveloos uit, Raffles had hen zacht onder elkaar hooren speken, en naar hun taaltje te oordeelen waren zij onvervalschte, Parijsche Apachen.

Wat konden die uitstaande hebben met Spaansche revolutionairen die de republiek in hun land wilden stichten ?

Zonder twijfel bewezen zij den man met het masker zekere diensten — maar waarin konden die bestaan ? Waren zij misschien aangenomen, om lastige of gevaarlijke tegenstanders in het oog te houden, en, als het moest, uit den weg te ruimen.

Ook was het volstrekt niet onmogelijk dat al deze mannen hun revolutionaire inzichten koppelden aan iets meer tastbaars, hetwelk onmiddellijke resultaten opleverde. Wellicht was de heele troep in dienst van een republikeinsche gezinde in Spanje, die het aan den chef overliet de manier te bepalen, waarop hij aan geld kwam, noodig om met kracht de aktie tegen het bestaan van het regime te voeren.

Hoe dit ook mocht zijn, het was zeker een

zonderling troepje, en Raffles verkeerde nog geheel in het onzekere wat er met hen geschieden, toen aller aandacht werd getrokken door een zachte, welluidende stem, die de opmerking maakte :

— Wel kijk eens aan — ik geloof zoo waar dat wij hier met een ouden kennis te doen hebben !

Uit de duisternis van de lange tunnel was langzaam een vrouw naderbij getreden, in een zeer smaakvol avondtoilet, volgens de jongste mode laag neerhangend op de voeten met goudblond haar en violetgroene oogen, die soms als barnsteen konden schitteren.

Zij liep rustig door tot vlak bij Raffles, op sierlijke wijze haar cigaret vasthoudend in het gouden pijpje, in de half opgeheven, marmerblanken, fraai gevormden arm. Haar oogen boorden zich in de zijne, toen zij, met een zilveren lachje vervolgde :

— Maar wel zeker, ik vergis mij niet ! Het is onze dierbare vriend John Raffles ! Herken je mij, mijnheer Ahasverus ? Weet je wie ik ben, strijder voor recht en verdediger der zwakken ?

— Mevrouw, 't zou van groote onhoffelijkheid getuigen, als ik zeide, dat ik Uw trekken ooit heb kunnen vergeten ! antwoordde Raffles sarcastisch. Ik meen dat het reeds twee jaren geleden is, sedert wij elkander ontmoeten, onder vrij onaangename omstandigheden — voor U — want als gevolg daarvan bracht men U naar een plek, waar gij U niet behoeftet te bekommeren om huishuur of om voedsel, maar wie zou Marie Chaloupez, anders gezegd „Gouden Helm” kunnen vergeten ? Een der meestberoemde dievenmeiden van Parijs, die men bij voorkeur aan de toeristen laat zien, een een van de gevaarlijkste wijfjesmenschen die ik op deze schoone aarde ken ?

De vrouw was verbleekt en haar stem klonk niet meer zoo welluidend toen zij hernam, met haar gelaat vlak bij dat van Raffles :

— Nog altijd dezelfde arrogance, niet waar ? Steeds nog dezelfde ironische spot ! Nu, misschien spijt het je wel eens, vriend, dat je mij niet anders behandeld hebt ! Ik heb gehoord van vrouwen, die van hun kinderjaren af onder ons edelvolk (in de boeventaal wordt aldus het volk van dieven en zakkenrollers aangeduid) hadden doorgebracht, en die jij om zoo te zeggen hebt bekeerd ! De liefde, niet waar ? Ha ha ! Maar zoo dierbaar ben ik niet, hoor ? Man, Man, ik zou je met plezier kunnen zien hangen aan den eersten den besten kram ! Als je maar

hield, en het touw maar stevig was!

Alle mannen die daar waren hadden met de grootste verbazing toegeluisterd, totdat de man met het masker, met iets van bewondering in zijn stem uitriep:

— Is het waar, Marie — is die man de beroemde Engelsche avonturier? Ben je er zeker van?

— Zoo zeker, als ik er mij over verbaas, want jullie hem in handen hebt weten te krijgen, dat, als je mij de waarheid vraagt, op een paar uitzonderingen na, houd ik jullie niet voor de snuggersten! Daar zal wel veel geluk bij te pas gekomen zijn! Wat ga je met hem doen, Lilas?

De gemaskerde wierp ongeduldig zijn sigaret op den grond, en antwoordde:

— Je maakt het mij niet gemakkelijker, nu je mij zijn waren aard hebt onthuld. Maar ik voel mij in ieder geval niet geroepen, nu daar in mijn land de zaak haar beslag moet krijgen, de politie behulpzaam te zijn! Mijn eigen zaken gaan voor, die de zaken zijn van mijn land, van mijn partijgenooten! Wij zullen hem hier nog acht uren vasthouden, en dan kan voor mijn part de politie gewaarschuwd worden.

De oogen van de vrouw fonkelden op een vreemde wijze, toen zij zeide:

— Laat hem maar aan mij over, Lilas! Bemoei jij je maar met dat zaakje in Spanje! Een paar van je helpers zullen hem beslist wel herkennen, evengoed als ik het deed. Maar geen van deze jongens heeft hem ooit gezien. Je kunt gerust aan den gang gaan!

— Hoe zit het met het uitbetalen? vroeg dezelfde schorre stem, die Raffles zoeven reeds vlak bij zijn oor had gehoord. Laten we bij de zaken blijven!

De man die met den naam Lilas was aangesproken trok het ijzeren kistje naar zich toe, nam er wat bankpapier uit, dat hij zwijgend onder de mannen begon te verdeelen, sloot toen het kistje weer, raadpleegde zijn horloge, en zeide, opstaande:

— Ik ga nu heen en dit zal wel de laatste maal zijn geweest, dat we bijeen kwamen. Jullie hebben allen je plicht gedaan, en ik zeg jullie dank namens mijn partij. Indien de aanslag — indien de zaak daarginds gelukt, dan krijgen jullie de extra belooning, waarvan ik in den aanvang gesproken heb, Jullie weten niet wie ik ben, behalve Marie, en zij heeft reden genoeg om te zwijgen. Ik hoop dat wij zullen slagen, want wij dienen een rechtvaardige zaak!

De man met het masker had dit op een ernstigen toon gezegd, ja diep ontroerd zelfs, maar alleen de twee Spanjaarden bogen even het hoofd, sterk onder den indruk naar het scheen, de anderen grinnikten zachtjes, en Raffles begreep, dat zij zich al bitter weinig gelegen lieten liggen aan de republikeinsche zaak in Spanje, en alleen hun diensten dbij het complot hadden verricht, omdat er goed voor betaald werd.

Raffles hoopte dat Lilas Zigota — zoo bleek naderhand zijn volledigen naam te zijn — met zijn beide voornaamste luitenants zou vertrekken door het onzichtbare deurtje in het schot, en aldus in de handen zou vallen van Brand en Henderson, maar na haastig de brieven te hebben bijeengeraapt ging de Spanjaard met zijn twee metgezellen de donkere tunnel in, zonder ook nog maar een enkele maal om te zien naar degenen die hij achter liet.

Marie Chaloupez keek hen na, met een spottende uitdrukking in haar groenfonkelende oogen, en terwijl zij nog steeds wolkjes blies uit haar sigaret, totdat er niets meer van de drie mannen te zien viel.

Toen draaide zij zich op haar hielen om, en zeide tot niemand in het bijzonder:

— Nu, dat hebben wij dan al weer gehad. Mijnheer de Spnaard neemt geen notitie meer van ons, nu jullie het vuile werkje hebben opgeknapt. Waar gebeurt het ergens?

— Monte Carlo! antwoordde een van de overgeblevenen onverschillig, daar komt hij om te...."

Een stoot in de zijde van een zijner makkers deed hem plotseling zwijgend en woedend naar zijn zak grijpen.

— Zou je niet liever zwijgen, oud wijf? siste de man die hem den stomp gegeven had. Of heeft mijnheer niet opgemerkt dat er een vreemde bij staat?

— Die? zeide gestompte met een langen verbaasden uithaal. Bedoel je Raffles? Mag hij het soms niet hooren? Laat ik je dan maar zeggen, Gontran, dat het er volstrekt niets op aan komt of hij het hoort of niet, want ik ben bang, dat hij binnen een uur heeft opgehouden te leven. Wat denk jij er van, Goudhaar?

— Een uur op zijn hoogst! antwoordde de vrouw volmaakt kalm, en met den blik op de punten van haar fraaie schoentjes van slangenleder gericht.

Maar wij zullen op Jean Ledoux wachten, op den chef, die maar moet beslissen. Bindt hem intusschen zijn handen op den rug, anders

zijn jullie met je vieren nog niet voldoende om hem te beletten, weg te loopen! Jean had nog iets te doen, maar hij heeft beloofd mij te zullen volgen.

Hij had officieel afscheid willen nemen van Lilas, maar die schijnt daar volstrekt geen behoefte aan te hebben gevoeld!

Zij keek even toe, hoe de bandieten Raffles

bonden, en haar roofdieroogen schoten letterlijk vonken, toen zij hem toebeet:

— Men heeft je enkele keeren laten onsnappen, Raffles, om allerlei redenen — maar bij mij zullen je kunsten je niet gelukken! Als de duivel deze samenkomst bewerkt heeft, dan heb ik alle reden om hem dank te zeggen!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIMSCRIFT.

Raffles had reeds menigmaal in doodsgevaar verkeerd. Het beroep vol dreigingen, dat hij zich gekozen had, bracht het nu eenmaal mee. Lamzamerhand was hij aan dien toestand gewend, hij wist dat ieder oogenblik zijn laatste kon zijn, want zijn vijanden waren talloos, en daarom bleef hij onder alle omstandigheden volkomen kalm. Hij wist den dood moedig onder het oog te zien. En ditmaal was hij des te rustiger, omdat de vrouw hem nog een uur levens in het vooruitzicht had gesteld — en in een uur kan heel wat gebeuren! Hij had geen wapens, dat is waar, en hij was gebonden, hij werd in het oog gehouden door vier desperado's, die tot alles bereid waren, maar daarentegen bevonden zich in een van de duistere riooltunnels twee beproefde vrienden, die wel ergens op den loer zouden liggen, gereed om onmiddellijk op te treden. Hij wist dat hij van Marie Chaloupez geen medelijden had te wachten. Zij was een volkomen ontaard schepsel, alleen maar schoon van het uiterlijk, en die de vriendin was geweest van een der leden van de bende van Bonnod, die later zijn hoofd onder het mes van de guillotine had moeten leggen, toen zij niet veel meer dan een kind was — tenminste den ouder dom van een kind. Daarna was zij betrokken geweest bij een paar opzienbare beroovingszaken, en Raffles was de man geweest die op een na haar laatsten vriend onschadeijk had weten te maken. In den loop van een ontmoeting, die aan drie bandieten het leven had gekost, terwijl meer dan

een dozijn anderen in de gevangenis terecht kwam, voor korteren of langesen tijd. En van dat oogenblik af had zij hem een verschrikkelijken wraak gezworen.

Raffles wist met zekerheid dat hij haar nauwelijks drie maanden geleden in Londen had gezien in de plezierwijk van Soho. Wat ze er toen deed wist hij niet, maar het zal wel niet veel goeds zijn geweest. Nu was zij weer in Parijs, zij scheen weer een nieuwen beschermer te hebben gevonden, dien zij Jean noemde, en door een zeer groot toeval stond ze nu weer van aangezicht tot aangezicht met den man, dien zij als haar grootsten vijand beschouwde.

— Vertel mij eens, wat doe jij eigenlijk? begon zij na eenige oogenblikken, op den beminlijksten toon van een gastvrouw, die zich in haar eigen salon bevindt.

— Wel, ik was aanwezig bij de zonderlinge verdwijning van den man dien jullie vermoord hadden, en ik ben nu eenmaal ontstellend nieuwsgierig uitgevallen! Het zal mij nog eens duur te staan komen, die behoefte om mijn weetgierigheid te voldoen!

— Dat vrees ik ook! zeide Marie droogjes. Zij hief haar mooien blanken arm met het pijpje op, en de gouden ringen om haar pols rinkelden, de gouden plaatjes, waarmede haar avondjapon hier en daar versierd was, schitterden. Zij leek op een prachtige, gevaarlijken slang.

Raffles haalde de schouders op, en hernam:

— Wij moeten alles aan de voorzienigheid

overlaten. Misschien sterf ik van nacht — misschien ook niet. Mag ik nu ook iets vragen?

— Ga je gang — we hebben nog wel drie kwartier den tijd, denk ik! Als je het goed vindt, zal ik er bij gaan zitten!

En zij liep op de tafel toe en nam daarop plaats, schommelend met haar eene been.

— Watis die mijnheer Lilas eigenlijk voor iemand?

— Heb je dat nog niet eens kunnen ontdekken? Ik dacht dat je zoo verbazend slim was! Een revolutionair — communist, geloof ik — of zoo maar gewoonweg een republikein, die den Koning van zijn troon wil wippen, misschien wel om er zelf op te gaan zitten.

— Maar — welke hulp kon hij dan in 's hemelsnaam verwachten van ordinaire bandieten zooals jullie zijn?

De mannen lieten een dreigend gegrom hooren maar Marie scheen de beleediging niet eens gehoord te hebben, en antwoordde bedaard:

— Er moeten bij zulke ondernemingen dingen verricht worden, die de samenzweerders niet zelven durven doen. Er moeten verraders uit den weg worden geruimd, er moesten papieren gestolen worden uit een ministerie en meer van die kleinigheden. Hier in Parijs zitten heel wat vrienden van den Koning, die lastig konden worden. Het had maar een kleinigheid gescheeld of de kerel die nu ergens in de Seine drijft, zou het heele zaakje hebben verraden.

— Dat alles klinkt heel belangwekkend. En aan mijn nieuwsgierigheid is wel ongeveer voldaan. Alleen zou ik willen weten waar en wanneer die aanslag moet plaats hebben!

De vrouw antwoordde niet dadelijk, en zei toen langzaam:

— Dat zal ik je toch maar liever niet mededeelen, Raffles. Je komt hier niet levend vandaan, als hier nog een rechtvaardigheid bestaat, maar — eh — men kan nooit weten!

Raffles maakte een lichte buiging, als om te bedanken voor een compliment, en zei toen:

— Ik kan mij Uw standpunt wel verklaren. Nu, als er dan geen wonder gebeurt, dan heeft dus die arme Alfons den langsten tijd geleefd! Heel vreugde heeft hij van dat leven in den laatsten tijd niet gehad! Steeds beducht te moeten zijn voor het mes of een revolver van een sluipmoordenaar, zich altijd te moeten omringen met een legertje detectives of vertrouwde officieren — neen, het zou niet in mijn smaak vallen! Dan liever het vrij leven, en het gevoel van veiligheid!

— Ja, dat laatste vooral! zeide Marie

spottend. Daar zou ik maar niet al te vlug op roemen, Raffles!

Het bleef even heel stil, en toen klonk de stem van Gontran:

— Wat zou je er van zeggen, Marie, als we er maar dadelijk een einde aan maakte? Er is iets in zijn oogen dat mij heelemaal niet bevalt. Hij ziet er uit alsof hij ons allemaal voor den gek houdt!

— Niet voor dat Jean hier is, antwoordde de vrouw kortaf. Hij is de Meester, en wij mogen niets doen zonder zijn goedkeuring.

— Als je daar maar geen berouw van krijgt! mompelde de bandiet.

— Wat vrees je dan? Hij is toch ongewapend? Hij is toch goed geboeid? vroeg Marie.

Zij scheen nu zelf door een zekere onrust te zijn aangegrepen. Zij liet zich van de tafel glijden, wierp de cigaret weg, en deed een paar passen in zijn richting.

Toen stond ze stil en vroeg opnieuw:

— Hebben jullie hem zijn wapens afgenomen?

— Wat dacht je dan? vroeg Gontran ongeduldig. Dacht je dat we gek waren?

— Neen, maar wel bang als hazen! hernam Marie, en ze liep weer door, Raffles aanzien, die haar glimlachend opwachtte.

— Als de touwen ook goed bevestigd zijn, kan ik niet inzien dat hij ons ditmaal zou ontsnappen! riep Marie uit.

— Maar dat zijn ze nu eenmaal niet, zeide Raffles en op hetzelfde oogenblik kwamen bliksemsnel zijn handen van achter den rug te voorschijn, grepen de vrouw bij den bovenarm, en trokken haar tot vlak voor zijn borst.

— Je vrienden kunnen niet eens een behoorlijke knoop leggen, Marie Choulapez! Bedenk wel, dat jullie dit schoone, teedere lichaam eerst moet doorboren, voor je mij raakt, mijne heeren bandieten!

Het koord was achter Raffles neergevallen, en met den voet schopte hij het weg. Hij had al dien tijd met zijn gelaat naar de lamp gekeerd gestaan, en zonder dat zijn bewegingen te zien waren, had hij het slecht geknoopte touw weten los te maken.

De vier bandieten brulden van helsche woede, en hielden hunne brownings en revolvers naar Raffles opgeheven, maar geen hunner durfde schieten, uit vrees, de vrouw te raken van den chef, die daar bleek als een doode, half bewusteloos van angst schier bezwijmde van ontzetting op de borst van den man, dien zij den dood had willen inzenden.

— Niet schieten, niet schieten! krijschte zij

met een stem, die nauwelijks te kerkennen was.

Toen bedachten de schurken een andere tactiek. Twee hunner verlieten hun plaatsen, en poogden in een wijde boog terzijde van Raffles te komen, op die wijze zouden zij hem van terzijde een kogel door het lichaam kunnen jagen.

Raffles doorzag echter deze tactiek echter onmiddellijk, en schoof haastig naar het houten schot toe, de vrouw met zich meevoerend, alsof hij een geliefde meesleepte. Het was haar onmogelijk, zich te bevrijden uit den ijzeren greep zijner vingers. De haat was van haar gelaat verdwenen, ook de gemaakte onverschilligheid, en die had plaats gemaakt voor een uitdrukking van doodsangst.

Met zijn rug naar het schot gewend, schopte Raffles met zijn hiel tegen het hout, en riep zoo luid hij kon :

— Komt mij helpen, vrienden ! De tijd is nu gunstig !

Raffles had het woord nog niet gezegd of de bandieten begonnen als dollen en op goed geluk op het houten deurtje te vuren, waardoor alle kogels glad heengingen, alsof er in het geheel geen belemmering was geweest. Het schieten werd onmiddellijk beantwoord, en met een dof-fen kreet viel een der bandieten neer, door een kogel midden in het voorhoofd getroffen.

Een tweede kreeg een wonde in de rechter borst en zakte ineen.

Toen gaven de twee anderen de partij verloren, en renden als bezeten de donkere tunnel in.

Mairie moest hunne voetstappen hooren, met haar rug naar het vertrek gewend, en haar gelaat kreeg een aschgrauw waas. Haar oogen werden dof. Het was haar bijna onmogelijk, zich staande te houden, overstelpt als zij was door een gevoel van machteloze haat en bittere teleurstelling.

Er klonk een fel gekraak en een derde deel van het schot spleet als het ware open, alsof er een kudde olifanten doorheen ware gebroken.

En toch was het alleen maar James Henderson, de geweldenaar, de trouwe chauffeur van Raffles, die zich met zijn schouders op de versperring had geworpen !

Hij werd op den voet gevolgd door Brand, wiens revolver nog rookte.

Toen pas liet Raffles de vrouw los, met de woorden :

— Ik hoop dat ik je niet al te veel pijn heb gedaan, Marie Chaloupez ! Ik hoop het oprecht. Maar ik moest wel, want het hemd is

nu eenmaal nader dan de rok. Je kunt nu je vrienden wel volgen, als je wilt ! Ik voel niet de minste lust, mij verder met je te bemoeien !

Als verdwaasd, bijna verdoofd onder dien plotselingen tegenslag wankelde de vrouw achteruit, draaide zich toen om, en eensklaps snelde zij weg, de duisternis van de tunnel in, alsof zij door furiën werd achtervolgd.

— En laten wij zelve nu maar niet hier blijven, zeide Raffles. Over een half uur komt er een zeker Jean hier, en dan moeten wij het allerliefst ver weg zijn. Ik hoop om alles ter wereld dat de Spaansche republiek met zijn veelbelovend kistje nog niet al te ver uit de buurt is. Heb je iets kunnen hooren van het gesprek Brand ?

— Alleen het laatste gedeelte ! Ik ben natuurlijk onmiddellijk Henderson gaan halen ! Zou het waar zijn, dat zij den Spaanschen Koning willen vermoorden ?

— Daar gelijkt het tenminste veel op !

— Maar dat moeten wij tot iedere prijs verhinderen ! Dat is afschuwelijk ! Er moet een telegram naar Madrid ! De hofhouding moet gewaarschuwd worden.

— Het is de vraag, of een telegram naar Madrid iets zou uitrichten, Brand ! antwoordde Raffles hoofdschuddend. De Koning bevindt zich niet in zijn hoofdstad, maar reist incognito ergens in het Zuiden van Frankrijk, onder den naam van graaf Perez Clemente. Niemand weet nauwkeurig waar hij zich bevindt.

Brand maakte een gebaar van wanhoop en riep uit :

— Men moet toch te Madrid weten waar hij is ! Wij moeten iets doen. Het denkbeeld is mij onverdraaglijk, dat wij zouden hebben toegezien hoe een man lafhartig vermoord wordt, die toch niet persoonlijk aansprakelijk is voor de toestanden in zijn land, en die zijn best heeft gedaan, rust te brengen in Spanje !

— Wij zullen over de methodes daartoe op deze plek maar niet redetwisten, Brand ! zeide Raffles. Het oogenblik is er alles behalve geschikt voor. Maar ik geef toe dat een moord, waarbij ook steeds talloze onschuldigen vallen, tenminste als er bommen gebruikt worden, de zaak in bijna alle gevallen eerder slechter dan beter maakt. Maar wat heeft Henderson daar opgeraapt ?

De reus had eerst den dooden en den gewonden bandiet eens bekeken, met evenveel ontzag alsof zij konijntjes waren, opgehangen voor het raam van een poulier en was toen eens gaan

rondkijken in het zonderlinge vertrek.

Bij een der tafelpooten had hij een vierkant stukje papier gevonden en het opgeraapt.

Hij kwam het op de vraag van Raffles dadelijk brengen, terwijl hij de opmerking maakte:

— Dat is zeker Hebreeuwsch, Mylord, of sans kriete of misschien wel Chineesch, het zijn allemaal rare figuurtjes, en ik kan er geen kop of staart aan maken!

Raffles had nauwelijks een blik op het papiertje geworpen, en op de wiskundigste figuurtjes, kruisjes, cirkels, vierkantjes, streepjes, punten en ovalen, waarmede het bedekt was, of hij zeide kortaf:

— Geheimschrift. Niet eens zeer ingewikkeld, en vrij primitief. Deze dingen zijn veel gemakkelijker op te lossen dan de geheimschriften die met een bepaald getal als sleutel werken. Ik denk dat ik het binnen een kwartier heb opgelost. Maar dat zullen wij maar liever buiten dit doolhof van tunnels doen!

— Hoe komt dit vodje papier hier?

— Wel, het is duidelijk, Brand, dat het op den grond gefladderd is, toen onze Spaansche samenzweerder daareven de portefeuille onderzocht van den man, dien hij zonder een spoortje gewetensbezwaar uit den weg heeft laten ruimen, omdat hij de zaak dreigde te verraden, die hem nu eenmaal heilig is! Menschenlevens, mijn waarde, tellen voor zulke fanatieke heethoofden nu eenmaal niet mee. Het doel heiligt de middelen — aan dat gveaarlijke dictum klemmen zij zich vast! Hoe is het met den gewonden, James?

— Dat hangt er van af op welk standpunt men zich plaatst! antwoordde de reus. Ik voor mij zou zeggen: Prachtig, want hij haalt den morgen niet, maar als hij getrouwd is, zou zijn vrouw misschien verklaren, dat hij er ellendig aan toe is! Hij heeft een schot door de rechter borst.

Zonder iets te zeggen schoof Raffles den reus terzijde, liep op den gewonde toe, en bukte zich over den man heen.

Op hetzelfde oogenblik haalde deze met moeite een browning uit de holte van zijn knie, waar hij het kleine wapen verborgen had, richtte het op Raffles borstenschoot. Maar het bloedverlies deed zijn hand trillen en de kogel vloog Raffles rakelings langs het hoofd.

De gewonde haalde nogmaals den trekker over maar nutteloos sloeg de stalen pen tegen het ledige magazijn.

Met een kreunende zucht liet de bandiet

den arm zakken en sloot de oogen.

En alsof er volstrekt niets gebeurd was, maakte Raffles de kleeren van man los, onderzocht de wonde, scheurde het fijne overhemd dat de bandiet droeg in reepen, maakte wat pluksel en verbond de wonde zoo goed dat onder de gegeven omstandigheden mogelijk was.

Terwijl hij dit deed, sloeg de man langzaam de oogen weer op en vestigde op Raffles een blik dien hij nooit zou vergeten. Er lag iets in van brandende schaamte van matelooze verbazing, en van de onderworpenheid van een hond, die voedsel kreeg toen hij slaag verwachtte.

Toen raakte de bandiet buiten bewustzijn, en Raffles richtte zich op, en zei:

— Als die anderen niet te lang wegblijven, kan de man gered worden.

— De ellendeling schoot op je! riep Brand, die doodsbleek was geworden.

— Ongetwijfeld — maar hij miste! antwoordde Raffles, alsof dit den man voldoende verontschuldigde. En nu weg van hier, want de tijd dringt.

Raffles had het papiertje met de zonderlinge teekens bij zich gestoken, en de drie mannen verlieten nu haastig de plek, die Raffles bijna noodlottig ware geworden.

Zij keerden terug door de zijtunnel, volgden het hoofdriool, en bereikten het ijzeren hek in den kademuur. Met groote behoedzaamheid kropen zij naar buiten, want het was mogelijk, dat de bendeleider dezen uitgang kende, en nog den tijd had, er een wachtpost neer te zetten.

Maar er was niemand te zien. De nacht was nog pikdonker.

Het vletje lag nog op dezelfde plaats, zij stapten er in, en lieten zich ongeveer een kilometer stroomafwaarts drijven, nu en dan helpend met de riemen, totdat zij het vletje meerden aan een der stijgers van de bekende rivierbootjes, „Vliegen” genoemd.

Zij beklommen het trapje naar de Seinekade, en vonden al heel spoedig een taxi, die hen naar een bescheiden hotel in de buurt van het Trocadéro bracht.

Niet zoodra was hij op zijn kamer, of Raffles haalde het papiertje te voorschijn. Hij bedekte zijn ooren met zijn handen, en sloot nu en dan de oogen.

Brand keek toe, en durfde nauwelijks adem halen.

Er konden ongeveer twintig minuten verlopen zijn, toen Raffles naar zijn potlood greep

en op hetzelfde papiertje eenige woorden krabbelde.

Hij stond op en stak zwiingend het papier aan Brand toe, die half luid las :

„Wees gereed. Zeven Mei Monte Carlo. Hij zal in de speelzaal zijn. Roulettetafel. Door het zesde raam van de deur. Iepenboom. De Wreeker.”

— Wat beteekent dat ? vroeg Brand ont
daan.

— Het beteekent, mijn waarde, dat het van-
daag de vijfde Mei is, en dat ik moet vreezen dat
wij ons met een zeer korte nachtrust tevreden
zullen moeten stellen ! Over zes uur moeten wij
op weg zijn naar de stad van den speelduivel !

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer
een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VI.

DE MAN MET HET IJZEREN KISTJE.

Raffles sliep die zes uren van de eerste minuut tot aan de laatste seconde. Hij behoorde tot de gelukkigen, die kunnen slapen, wanneer zij dat verkiezen, en onder alle omstandigheden.

Hij kon, als een cowboy, urenlang slapen in de zadel van zijn paard, en hij sliep even rustig in de cabine van een vliegtuig als op de smalle rustbank in het kleine slaapvertrek van zijn duikboot.

En niet zoodra was hij wakker of hij zag ook onmiddellijk alles in zijn geest terug wat er in de laatste dagen geschied was, en wist dadelijk, hoe hij moest handelen.

Het eerste wat hij noodig had was een zeer snelle en betrouwbare auto, en hij ging er zelf een huren, zoodra hij zich haastig gekleed had en het vluchtig ontbijt had gebruikt, waarmede de Franschman schijnt te kunnen volstaan. Hij droeg zorg, zich voor dien tijd te vermommen, met behulp van een rooden baard, en een dikken knevel, die hem volkomen onkenbaar maakte. Later zou er misschien onderzoek worden gedaan, naar den huurder van den snellen wagen, en men zou dan vruchteloos zoeken naar een man, die beantwoordde aan de beschrijving door den garagehouder gegeven.

Raffles slaagde er al zeer spoedig in, een grooten, nog bijna nieuwen en zeer snellen auto te vinden.

Toen Raffles den wagen, alvorens de garantiesom te betalen, naast den eigenaar gezeten, probeerde, bleek hij gemakkelijk honderdtwintig kilometer per uur te loopen. Raffles betaalde zonder aanmerkingen te maken de vrij hooge garantie, liet de tank met benzine vullen, verklaarde dat hij een tour ging maken in de Vogezen, en reed snel naar de plek van samenkomst, die hij met Brand en Henderson had afgesproken.

Er was maar weinig bagage, zoodat de drie mannen niet in hun bewegingen belemmerd zouden worden.

— Wat belette ons eigenlijk, een trein te nemen, vroeg Brand, voor hij naast Raffles ging zitten.

— Niets belette ons dat, mijn waarde. Maar de beroemde „Blauwe Trein” vertrekt pas over drie uren, en ofschoon hij hard rijdt, — ik geloof dat ik heel wat eerder in Nizza zal zijn dan die trein, die bovendien een vrij groote omweg moet maken. Zijn we gereed?

Op het bevestigend antwoord zette Raffles den wagen in beweging. Hij kende Parijs even goed, en misschien zelfs beter dan het reusachtige Londen, dat zoo geweldig groot is, dat tienduizenden van zijn inwoners, die in het Noorden van de stad wonen, er oud en grijs zijn geworden, zonder dat zij ooit de Theems gezien hebben, die toch door het hartje van de reuzenstad stroomt.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen de auto Parijs verliet aan de zuidzijde. En niet zoodra had hij den breeden straatweg voor zich, of Raffles liet het voertuig zoo hard mogelijk loopen, zoodat het mogelijk werd, om twee uur in den middag in Châlon te lunchen.

Hiervoor gebruikten de drie mannen echter niet meer dan een kwartier, en nadat de bijna geleedigde benzinetank weder was gevuld vertrokken zij opnieuw. Het was tamelijk laat in den avond toen de auto Menton binnen reed, waar Raffles zijn verblijf koos. Het ligt op nauwelijks een kwartier gaans met de electriche trein van Monte Carlo, en Raffles wilde niet al te dicht in de nabijheid zijn van den man dien hij zocht.

En zoo voortreffelijk had de wagen zijn plicht gedaan, dat Raffles slechts drie uren later aankwam dan Lilas Zigota was aangekomen, die blijkbaar van den trein had gebruik gemaakt, dat wil zeggen van den nachttrein, die om half twee Parijs verlaat, en omstreeks zes uur in den middag te Nizza aankomt.

Met opzet namen de drie mannen hun intrek in een der grootste en duurste hotels, teneinde niet zoo in het oog te loopen, en dat was goed gezien, want op het oogenblik bevonden er zich negenhonderd logeergasten! Zooals gewoonlijk waren het voor het meerendeel Engelsen, en Amerikanen. Den slechten tijd in

aanmerking nemend, had de eigenaar alle reden, zich de handen te wrijven, en dat deed hij dan ook.

Raffles dacht er niet aan, dien dag verder werkeloos door te brengen. Na een haastig genuttigd souper begaf Henderson zich naar de garage om de auto na zijn krachtprestatie grondig na te zien en schoon te maken, terwijl Raffles en Brand ieder op eigen gelegenheid een onderzoek gingen instellen.

Gemakkelijk was dat niet, want niemand van de autoriteiten wist iets van de komst van Zijne Spaansche Majesteit — of hield zich althans zoo. Brand begon zelfs al spoedig bevreesd te worden dat hij te ver ging, want hier en daar werden achterdochtige blikken op hem geworpen.

Raffles was een weinig gelukkiger. Hij vernam van een bareigenaar, dat „Graaf Perez Clemente” reeds in het Zuiden van Frankrijk was, en dienzelfden dag zeer waarschijnlijk zijn intrek zou hebben genomen in een der hotels van Ville-Franche, dat zeer dicht bij Monaco is gelegen, ongeveer in het midden tusschen deze stad en Nizza.

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar zocht Brand op, huurde een auto met een chauffeur in een der talrijke garages, en liet zich naar Ville franche rijden. Een goede auto doet er nauwelijks twintig minuten over. Het was dan ook nog geen half twaalf in den nacht, toen de beide vrienden het prachtig glegen plaatsje bereikten, met zijn verrukkelijke baai, en dat als het ware rust in de sterke armen van de hooge heuvelen en bergen, die aan de kust oprijzen.

Er was juist dien avond een nachtfeest in een der grootste hotels, en Raffles had niet te klagen over gebrek aan geluk, want een van de eersten die hij in de reusachtige zaal van het hotel zag, waar het reeds zeer vroolijk toeging, en die volhing met gekleurde ballons en Serpentina's, was Zijne Majesteit Alfons XIII.

De koning was in rok, en scheen zich uitstekend te amuseeren, in gezelschap van een heer met grijzend haar, dien Raffles onmiddellijk herkende als zijn adjudant, Hertog Jose de Carana.

Maar het scherpe oog van Raffles had al spoedig ontdekt, dat die adjudant niet de eenige was, die Zijne Majesteit vergezelde, al bleven de overigen dan ook op eenigen afstand, en hielden zich, alsof zij met den Koning niets te maken hadden, het waren vier mannen in niet al te goed zittende rokken, en op een mijl

afstand rook een fijne neus de detectives aan hen. Het konden Fransche of Spanjaarden zijn, dat viel niet zoo gemakkelijk uit te maken, want de bewoners van Zuid-Frankrijk gelijken heel veel op Spanjaarden.

Graaf Perez Clemente scheen zich voortreffelijk te amuseeren, en op het laken van zijn rok kleefden reeds vele kleurige serpentina's.

Nu en dan richtte hij het woord tot zijnen adjudant, en hier en daar werd hij voorgesteld aan een dame.

Of niemand daar in die zaal werkelijk wist of vermoedde wie de heer met het scherpe gelaat, den smallen haakneus, de vooruitsteende, dikke onderlip en de dicht bijeen geplaatste oogen was, zal we steeds een geheim blijven, maar in ieder geval hielden allen zich, alsof die gast werkelijk, een Spaansche graaf was en niets meer.

Raffles zag hem nu en dan een dansje doen met een van de dames, en merkte op dat een goed glas champagne hem niet onwelgevallig scheen te zijn. Hij vertoefde nog al veel in de nabijheid van een der champagnekiosken.

Maar overal waar hij ging volgden als een vierdubbele schaduw, de vier heeren in hun kale rokken, die hem geen seconde uit het oog verloren.

En terwijl Raffles en Brand daar zoo stonden te kijken, ging er een schok door hun lichaam, en op het zelfde oogenblik stootten zij elkander zachtjes met den elleboog aan.

Want tegelijkertijd hadden zij den man met het ijzeren kistje ontdekt! Zij zouden hem natuurlijk nooit herkend hebben, daar de man tot het laatste oogenblik een zijden kap droeg, als hij niet vergezeld was geweest door dezelfde elegante, vrouw, die Raffles en Brand twee dagen tevoren op het perron van de Metro hadden gezien, toen te midden van een dichte menigte een man vermoord werd. Er kon bijna niet aan getwijfeld worden of hij was het. Hij was evengroot als de man met de zijden kap, de houding stemde overeen, en ook de loop.

En iedere twijfel werd opgeheven, toen er nog een tweede vrouw ten tooneele verscheen, die even rond keek, en toen op het paar toestevende. Die vrouw was niemand anders dan Marie Chaloupez, en op haar hielen volgde een buitengewoon, zelfs wel wat overdreven elegant man van een jaar of dertig met een olijkleurig gelaat, en amandelvormige oogen.

— Komaan, dat gaat goed! zeide Raffles

zacht. Dat is zeker mijnheer Jean Leroux, de nieuwe vriend van onze schoone bandieten-aanvoerdster.

— Maar wat doen zij hier? vroeg Brand, tamelijk ongerust, bevreesd dat Marie hen zou herkennen.

— Mij dunkt is daar maar een verklaring voor. Marie Chaloupez moet begrepen hebben, wat wij voornemens waren, en omdat zij wel niet genoeg belang in het wel of wee van den Spaanschen Koning zal stellen om den man met het masker, onze vriend Lilas te gaan waarschuwen, dat ik roet in het eten wil gooien, zoo blijft alleen de verklaring over, dat zij mij hier in de buurt hoopt terug te vinden. Overigens — ik geef die uitlegging gaarne voor een betere. Het is best mogelijk, dat zij toevallig hier zijn, die twee, en hier een slag hopen te slaan, nu de hotels smoorvol zitten, en het kogeltje van de roulette weer even vroolijk schijnt te rollen, als in de beste jaren voor den grooten oorlog. Hoe het ook zij — het is goed dat wij ons gelaat een weinig veranderd hebben. Dat baardje staat je lang niet kwaad, Brand! En mijn martiale snor zal ook wel voldoende zijn om een herkenning te bemoeilijken.

Dit gesprek had plaats op een bovengaanderij van waar men bijna de geheele zaal daar beneden kon overzien. Er bevonden zich hier maar weinig personen. Alleen de tafeltjes vlak bij de balustrade waren hier en daar bezet. De meeste bezoekers dachten echter nog niet aan soupeeren, en vermaakten zich daar beneden.

Brand volgde met ongeruste oogen de bewegingen van den Koning, en zeide na eenige oogenblikken zachtjes:

— Wij behooren hem eigenlijk te waarschuwen! Wij moesten die detectives dadelijk zeggen, wie die mijnheer Lilas eigenlijk is, en wat hij hier komt doen!

— Ik geloof niet dat hij den aanslag zelf ten uitvoer zal brengen, Brand, zeide Raffles hoofdschuddend. Heb ik het goed begrepen, dan heeft hij er anderen op afgestuurd. Vortreffelijke schutters misschien of handige werpers van helsche machines. Hij is meer de manager, als ik het zoo mag uitdrukken. De kassier, als je dat liever hoort. Daarenboven — de aanslag is voor morgen beraamd, en ik geloof dat de koning van avond in ieder geval nog veilig is.

— Maar intusschen kijkt die Lilas heel leelijk naar hem! mompelde Brand.

— Dat valt niet te loochenen. Hij zou ver-

standig doen, zijn gelaatstrekken wat meer in bedwang te houden. Als de detectives dien blik opvangen, pakken zij hem, en dan kan ik misschien fluiten naar een restitutie van alle onkosten, die ik mij voor deze zaak al heb getroost. Wij moeten hem goed in het oog houden, Brand.

Nu was dit zeker niet gemakkelijk, want daar beneden bevonden zich stellig een paar duizend gasten, velen in costuum, maar ook velen eenvoudig in de rok, en het was een wild gewarrel van dansers en van pretmakers, zoodat het lastig was, een bepaalde bezoeker met den blik te blijven volgen.

Maar het viertal daar beneden was bijeen gebleven, en dat vergemakkelijkte de zaak. Het goudblonde haar van Marie was temidden van deze meerendeels gitzwarte vrouwen goed zichtbaar.

Het kon omstreeks middernacht zijn toen de Koning zich gereed scheen te maken, te gaan soupeeren. Hij was het laatste kwartier voortdurend in gezelschap geweest van een klein gezelschap, zeer waarschijnlijk Engelschen, waartoe twee nog jonge vrouwen behoorden, die letterlijk schitterden van de juweelen.

De koning gaf zich vrijuit aan de genoegens van het feest, en telkens klonk zijn vroolijke lach. Hij sprak het Fransch uitstekend, maar met een merkbaar accent, maar hij scheen zich ook uitmuntend in de Engelsche taal te kunnen uitdrukken.

Een enkele heer van het gezelschap bleef bij de blijkbaar schatrijke Engelschen en zoo werd het dus een groepje van vijf per sonen dat plaats nam aan een tafeltje, een weinig afgezonderd van de anderen, en dat daar zoeven was geplaatst en gedekt onder toezicht van den eigenaar van het hotel in hoogsteigen persoon.

— Dat wordt belangwekkend! zeide Raffles glimlachend. Zie je wel hoe Lilas en zijn vrienden in beraad staan, wat zij zullen doen?

Maar maak je niet ongerust — het is mij onmogelijk, mij voor te stellen, dat zij de domheid zouden begaan, een goed beraamde aanslag te doen mislukken, door hem ontijdig en op de verkeerde plaats te ondernemen. Natuurlijk zou er hier een paniek ontstaan, maar daarop mogen zij toch niet rekenen, om hier ongemerkt vandaan te komen. Het is stampvol, en de vier detectives zouden den moordenaar gevat hebben, voor hij de deur zou hebben kunnen breken. Je ziet wel dat

zij ook nu in de nabijheid van Zijne soupeerende Majesteit blijven.

Inderdaad hadden de vier als heer vermomde politiemannen post gevat op slechts weinige meters afstand van het tafeltje, waaraan de Koning met zijn troepje had plaats genomen.

Het was overigens duidelijk, dat bijna allen die daar in de zaal waren zeer wel wisten, die die lange, magere, omstreeks vijftig jarige man met de gitzwarte, dicht bijeengeplaatste oogen, den haviksneus, en de opvallend dikke onderlip eigenlijk was. Overal werd gefluisterd, overal werden steelsche bliken geworpen in de richting van het kleine groepje en menig vrouwenoog flonkerde van afgunst, als het zich richtte op die twee gelukkige Engelsche vrouwen, die met een regeerenden koning mochten soupeeren — al was zijn troon op dat tijdstip tamelijk wankel.

Na eenige oogenblikken zeide Raffles, die den geheelen toestand nauwkeurig had gade geslagen evenals een regisseur, die een filmvoorstelling moet controleeren, na Brand te hebben aangestooten: i

— Ik geloof dat het tijd om te handelen wordt, Brand.

De elegante heer met de twee mooie vrouwen slenterde op dat oogenblik langzaam weer naar een der uitgangen. Daarbij raadpleegde hij nu en dan zijn horloge.

Zijn gelaat stond stroef en ontevreden. Het moest hem duidelijk zijn geworden, dat het tijdstip al zeer ongunstig was om den aanslag te volbrengen.

Raffles en Brand volgden het drietal op een veiligen afstand, ofschoon zij niet bevreesd waren, te zullen worden herkend.

Buiten het casino stond een aantal zeer fraaie auto's te wachten onder de palmboomen, die den prachtigen boulevard aan weerszijden omzoomden.

Daar voorbij zag men nog een deel van het fraaie park, dan de lage borstwering, de rotsen, en de diepblauwe zee, beschenen door een volle maan.

Het was een sprookjesachtige aanblik — of dat zou het althans hebben kunnen zijn, als de arme, beklagenswaardige mensch met zijn kleine hartstochten en zijn kleine begeerten dit oord, dat een paradijs had kunnen zijn, niet verlaagd had tot een speelhel.

Men zag nu allereerst de blinkende auto's de negerchauffeurs met hun grijnzende monden, de geverfde vrouwen, de verdachte types uit alle landen ter wereld, het verguldsel, de verlepte wangen en de doodelijke vermoeide

oogen, de wanhopige gebaren van de beroeps-spelers, de geplunderden, de teleurgestelden.

Het drietal stapte in een der auto's en het was een van de mooiste. Er was geen chauffeur bij, en het bleek dat Marie zelve chauffeurde.

Het was een tweezitter met een zoogenaamden dicky seat, oneerbiediglijk ook wel kattedak geheeten. Daarin namen Lilas en Estelle Mirafior plaats. Want aldus bleek in het kort hierop volgend proces de naam te zijn van de geheimzinnige samenzweerster.

Niet zonder behendigheid maakte Marie haar awagen vrij uit de file, en reed haastig weg langs den prachtigen boulevard in de richting van Menton.

Onmiddellijk begonnen Raffles en Brand de achtervolging met hun eigen wagen, waarbij Henderson de wacht hield. De reus had maar een enkel woord van waarschuwing en inlichting noodig.

Er loopt een vrij goede weg vlak langs de kust van Monte Carlo naar Menton, maar er is er ook een, een prachtstuk van ingenieurskunst, die vrij wat langer duurt maar die dan ook onvergelykelyk is om de verrukkelijke schone uitzichten, die men bijna van alle punten van dien weg geniet. Dat is La Grande Cornische, de befaamde, zich over de bergen kronkelende weg met zijn tallooze viaducten en onderdoorgangen, die millioenen van aanleg heeft gekost, en die tot een hoogte stijgt van bijna 1000 meter.

Het was deze weg met zijn tallooze lussen, bochten en slingers, dien Marie had gekozen, en het bleek al spoedig een verkeerde keuze te zijn.

De wagen van Raffles, het is reeds gezegd, was zeer snel en er zat een man achter het wiel, die er alles wist uit te halen.

Een kwartier ongeveer buiten de bebouwde kom, en op een hoogte boven den zeespiegel van een paar honderd meters haalde de auto van Raffles den sierlijken tweezitter in. Juist op dat oogenblik keek Lilas ophet hooren van den grommenden motor dicht achter zijn rug om. Het zal wel zijn instinct geweest zijn, dat hem waarschuwde, want hij riep iets tot Marie, die dadelijk het midden van den weg ging houden.

Nu is de Grande Corniche niet een buiten-gewoon mooie weg — maar hij is niet heel breed en twee auto's kunnen er elkander passeeren, op de meeste plekken althans en behoorlijk voor elkander uithalend.

Er was nu geen sprake meer van dat men den

mooien tweezitter zou kunnen voorbijgaan.

Lilas bleef nu voortdurend achter zich zien, met een bleek en dreigend gezicht, en Henderson toeterde wild, totdat Raffles hem beval met dit nutteloos concert op te houden.

Wat verder was een onderdoorgang, een soort van tunnel dus, uitgehakt in het graniet, en waar het vrij donker was. En daar was het, dat Lilas de groote onvoorzichtigheid beging een revolver te trekken. Raffles zag het blinken van het metaal in het licht van zijn schijnwerpers, en zonder zich een oogenblik te bedenken wetend dat de achtervolgde auto hier onmogelijk een zijsprong in den afgrond zou kunnen doen, schoot hij een der achterbanden stuk. Deluide knal van den springenden band werd door de rotswanden weerkaatst. De auto slingerde hevig, en botste toen met kracht tegen den zijmuur, aan den kant van het ravijn. Het scheelde weinig of het voertuig was omgekanteld. Het schuurde met geweldig geraas zijn spatborden en koetswerk langs het ruwe gesteente, en stond toen stil. En op hetzelfde oogenblik vuurde Lilas. Zijn kogel ging door den hoed van Brand. Maar het was zijn laatste schot, swna reeds was Raffles van de auto gesprongen, en had den schutter ruggelings van zijn bakje getrokken.

Marie had een kleine browning uit haar handtasch gehaald, maar zij durfde er geen gebruik van maken, want Lilas worstelde heftig om los te komen. En toen Brand onmiddellijk bij haar was en haar het wapen uit de hand sloeg, gaf zij zich fatalistisch aan haar noodlot over, haalde de schouders op, stak een sigaret aan, begon zich rustig van al haar juweelen te ontdoen, en wierp die met een nonchalant gebaar aan den gemaskerden man toe, die daar voor haar stond — want een paar minuten tevoren hadden Raffles zoowel als zijn beide metgezellen hun gelaat verborgen achter groote zwarte maskers.

Wat Estelle aangaat, zij was zoo onthutst en ontgaan, dat zij aan verweer zelfs niet dacht. Zij stond een groote tasch van gouden schakels af, die op zijn minst dertigduizend francs had gekost, haar ringen, haar diamanten oorhangers. Intusschen had Raffles Lilas tot rede gebracht, en hem doen inzien, dat ieder verzet nutteloos was.

— U heeft het ijzeren kistje zeker niet bij U ? vroeg hij hoffelijk.

Lilas werd groenbleek en stotterde :

— Ik weet niet waarover gij spreekt. Welk ijzeren kistje bedoelt gij ?

— Het doet er niet toe, Lilas Zigota. Ik vind hier een dikke portefeuille die op zijn minst even deugdelijk is. En luister nu eens goed, want mijn tijd is beperkt, en ik heb niet veel lust de dingen tweemaal te zeggen. Die auto is voorloopig onbruikbaar, en ik vrees dat gij naar Menton zult moeten loopen, ik wil u namelijk niet meer in Monte Carlo terug zien. Kom gij er toch, dan zult gij Uw ondergang aan U zelf te wijten hebben. Gij zult ongeveer drie uur moeten loopen, maar gij zijt nog jong, en het is prachtig weer. Leer ook eens de aantrekkelijkheden van de wandelsport kennen ! Vaarwel Marie Chaloupez, gij ook, madame, wier naam ik tot mijn leedwezen niet ken, en gij, mijnheer Lilas. Ik zeg niet tot ziens — want als ik dat zeide, dat zou het voor U noodlottig kunnen zijn ! Vaarwel dus !

Bij het wrak van hun auto staande zagen de twee vrouwen en de man met sombere blikken toe hoe de wagen, waarvan zij het nummer zelfs niet hadden gezien, achteruit ging, de tunnel uit, tot aan de eerstvolgende plek, waar hij met eenige moeite kon keeren.

Toen hoorde zij nog het geronk van den motor, en toen was het avontuur, tenminste wat hen betrof afgelopen. De firma zou omstreeks negenhonderd duizend francs aan geld en juweelen als verliespost moeten afboeken.

▲

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

▼

HOOFDSTUK VII.

ZIJNE MAJESTEIT.

Raffles betwijfelde sterk of Lilas het zou wagen, een eventueel passeerenden autobestuurder te verzoeken, de politie te waarschuwen, daar hij immers moest begrijpen, dat zijn aandrager iemand was die zijn naam kende en die zelfs sprak van een zeker ijzeren kistje. Voor alle zekerheid echter maakte hij een vrij grooten omweg, en reed Monte Carlo aan de tegenovergestelde zijde weer binnen. Maar onderweg had hij, nadat Brand van alles een keurig pakje had gemaakt, de buit en ook de maskers zorgvuldig verborgen in eennotsspleet, dien zij naderhand gemakkelijk zouden kunnen terugvinden.

De mogelijkheid bestond immers, dat zij aan de grenzen van de stad zouden worden aangehouden.

Er gebeurde echter niets en zij reden voort tot bij het Casino, na nauwelijks anderhalf uur te zijn weggeweest.

— Ga jij naar binnen, Brand, en zie eens of de Koning er nog altijd is.

Brand stapte uit den wagen. Raffles keek hem na en glimlachte. Het leek schier ongelooflijk dat die keurig gekleede heer in zijn onberispelijke zittende overjas met een pasgeplukte gardenia in het knoopsgat zoeven had deelgenomen aan een vrij opwindende jacht en de uitplundering van een drietal gevaarlijke misdadigers.

Een paar minuten later keerde Brand weer terug en kwam op zachten toon rapport uitbrengen.

— De koning maakt juist aanstalten om weg te gaan. Het troepje schijnt heel vroolijk te zijn. De oberkellner deelde mij in vertrouwen mede, dat hij en zijn adjudant voornemens zijn, met het Engelsche gezelschap afzonderlijk te gaan soupeeren.

— Tamelijk gevaarlijk! zeide Raffles hoofdschuddend. De koning kan toch die vier de-

detectives niet overal achter zich aandulden. En die Engelschen konden wel eens iets in den zin hebben.

— O neen, daarvan is geen sprake. Zij zijn hier zeer goed bekend. Het is Lord Hastings, met zijn zuster Lady Emilie Armitage en gravin Leonore Echewary, de vrouw van den voormaligen Hongaarschen Gezant in Italië. De Koning is trouwens al uitgevaren tegen die vier arme detectives, die toch ook alleen hun plicht maar doen.

Raffles keek een oogenblik met gerimpeld voorhoofd naar den grond, en zeide toen:

— Het zijn eigenlijk onze zaken niet, maar ik kan het toch niet aanzien, dat een sluipmoord ondernomen wordt op een Koning!

— Lila Zigota zal het toch niet durven wagen, nu nog bij zijn plan te blijven?

— Brand, niet jij zelf zou den aanslag plegen, maar dat zouden medeplichtigen doen! Wie weet sluipen die hier al rond. En daarom zal ik in de nabijheid van den koning blijven, en als het moet, hem waarschuwen.

Op dat oogenblik werden de deuren van het Casino wijd open geworpen. Een heel leger van bedienden schaarde zich eerbiedig aan weerszijden van de prachtige, marmeren trap.

Want de koning van Spanje mocht dan incognito reizen, hij was en bleef een Koning!

Zijne Majesteit sprak tamelijk luid en opgewekt met Hertog Jose de Carana, zijn adjudant.

Op eenigen afstand volgden Lord Hastings, Lady Armitage en gravin Echewary.

Ondanks het heerlijke, warme weder droegen de damesmantels met duur bont versierd.

Die bedekten echter slechts ten halve de diamanten snoeren om hun hals, de kostbare, paarlen oorgangers, de fonkelende ringen en de breede, gouden armbanden, overladen met juweelen van allerlei soort.

Ofschoon zij op eenigen afstand stonden met hun wagen konden drie mannen alles duidelijk waarnemen want het voorplein van het Casino was daghelder verlicht.

Even aan de trap werden de vier gedaanten zichtbaar van de stille agenten. Zij droegen nu donkere overjassen en zagen er uit als onheilvoorspellende vogels.

Zij hielden zich op eenigen afstand, maar zij schenen toch vast besloten te zijn, den koning te volgen, waar hij ook zou gaan.

Een zeer groote auto kwam aanrijden, op een wenk van Lord Hastings, en met een chauffeur in een leverkleurige livrei achter het stuurwiel. Het was een Sedan voor zeven personen. Allen stapten erin, en de auto reed weg.

Onmiddellijk als duiveltjes uit hun doosjes, en alsof zij door deze zelfde veer bewogen werden tuimelden de vier detectives in hun zwarte jassen op hun beurt de marmeren traf af, meer dan zij liepen, en doken weg in een heel gewone taxi, die den Sedan begon te volgen.

Maar nog was het schouwspel voor de aandachtig toeziende drie mannen nog niet beeindigd.

Want uit een zijstraat kwam een groote, grijs geschilderde auto schieten, die de twee andere begon te volgen.

Toen nu Raffles op zijn beurt Henderson een teeken gaf werd het een stoet van niet minder dan vier auto's die daar snel door Monte Carlo reed, op een onderlingen afstand van ongeveer vijftig meter, totdat de Sedan stil stond voor een welbekend nachtrestaurant, vlak bij de kust gelegen, aan een soort van inham, waar een half dozijn motor en zeilbooten geankerd of aan kleine steigers lagen.

Het was een heel duur nachtrestaurant, en slechts geschikt voor rijke lieden. Men kon er dansen bij de tonen van een troepje echte Zigeuners, men kon er soupeeren, en men zeide dat er ook clandestien gespeeld kon worden.

Niet zoodra hield de Sedan stil of de derde auto, de grijze, schoot als een visch een donkere zijstraat in en stopte.

Voor Raffles was deze manoeuvre niet onopgemerkt gebleven, en hij zeide op zachten toon tot Brand :

— Je ziet dat de koning van twee kanten in het oog wordt gehouden — door de politie en door de samenzweerders. Ik geloof dat het hoog tijd is om hem te waarschuwen.

— Maar waarom sta je er toch op om dat persoonlijk te doen, Edward ? vroeg Brand verbaasd.

— Daar heb ik mijn bijzondere reden voor, mijn waarde !

— Ze zullen je niet bij hem toelaten.

— Dat doen ze stellig, wel, als ik de kaart vertoon, die ik te Parijs heb weten te kapen in het bureau van den hoofdcommissaris, die ik zelf heb ingevuld, en die mij doet kennen als chef van de afdeeling recherche van de Parijsche Sûrê. En dat is een heel hooge piet, dat ver zeker ik je.

Brand keek Raffles eens aandachtig aan, maar er viel op zijn strak gelaat niets bijzonders te lezen.

En toch wist hij dat er iets omging in Raffles, dat hij een bepaald plan nastreefde.

— Moet ik je vergezellen ?

— Dat zou niet kwaad zijn ! zeide Raffles langzaam, en als in gedachten verzonken. Die detectives zijn ware klitten. Daar gaan zij zoowaar op hun beurt het restaurant binnen ! Apropos, weet je dat het een achteruitgang heeft ?

— Neen, daar wist ik niets van — ik ken trouwens het heele gebouw niet ! zeide Brand, verwonderd over deze opmerking.

— Er zijn heel wat meer menschen die dien uitgang niet kennen ! Hij wordt ook alleen maar gebruikt in geval van brand ! Maar voor wie hem kent is hij heel gemakkelijk ! Een smal, donker pad, loopt van daar regelrecht naar den inham. En nu zullen wij op onze beurt eens binnen gaan ! Henderson, geef goed acht, en zet je oogen en ooren open. Plaats de wagen daar in de schaduw, en op mijn eerste fluitsein maak je dat je wekomt, of we terugkomen of niet !

Brand begreep er nu volstrekt niet meer van, maar hij volgde Raffles naar de helder verlichte vestibule van het nachtrestaurant. Een buigende kellner wilde hen ontdoen van hun overgoed, maar Raffles zeide :

— Niet noodig, man ! Wij vertrekken dadelijk weer. Is graaf Perez Clemente hier ?

— Zijne Maj — — de Graaf is zoeven gekomen ! antwoordde de kellner.

— Waar is hij nu ?

— Waarom moet gij dat weten ? vroeg de kellner wantrouwend.

— Omdat ik hem aanstonds moet spreken !

— Dan zult gij heel goede intriöducties moeten hebben ! zeide de kellner spottend.

— Die heb ik ! zeide Raffles kalm. Er zijn hier vier detectives. Waar bevinden zich die ?

— Hier en daar ! antwoordde de kellner

norsch, nu het hem duidelijk werd, dat hij niet met een schatrijken bezoeker te doen had.

Op dat oogenblik trad een van de detectives de vestibule binnen en Raffles stapte dadelijk op hem toe, en zei :

Een oogenblikje, waarde heer. Ik wensch met Zijne Majesteit te spreken !

Achterdochtig keek de detective hem aan.

— Zijne majesteit soupeert op dit oogenblik. Wie zijt gij, mijnheer ?

Inplaats van te antwoorden haalde Raffles een formulier te voorschijn en stak het den man toe.

Deze wierp er een blik op, en zijn gelaat veranderde onmiddellijk van uitdrukking.

— Ik wist natuurlijk niet dat ik de eer had, te spreken met mijnheer Le Noir ! Het is iets dringends, waarover gij Zijne Majesteit wilt spreken ?

— Zeer dringend !

— Staat het — in verband met de geruchten omtrent een aanslag ?

— Dat kunt gij wel begrijpen. Ik heb een schrijven bij mij van den Parijschen Politie-prefect, zoowel als van het Ministerie van Buitenlandsche zaken, waarin de koning dringend wordt verzocht, zich in acht te nemen, en de bescherming van een tiental goed bewapende detectives niet af te wijzen. Het allerlieftst zou men hem dadelijk weer zien vertrekken, maar zoiets kan men moeilijk vragen. Ik moet die brieven persoonlijk toelichten.

— Dan zal ik U naar zijne Majesteit brengen! hernam de detective. Wie is deze heer ?

— Mijn secretaris! antwoordde Raffles kortaf.

De detective sprak nog even met den kellner, men moest wachten op de lift, en toen gingen de drie heeren tot aan de tweede verdieping van het fraaie huis. Een piccolo, op zijn teenen loopend bracht hen tot voor een wit gelakte deur, die juist geopend werd door een oberkellner, die met een paar zilveren schalen binnen trad.

Zij zagen hem door een voortrek gaan, een zwaar gordijn oplichten, en een kamer binnen gaan, zoodat men een stuk van een gedekte tafel, fonkelende wijn in fijn geslepen glazen en het wit van een gesteven overhemd zag.

De kellner keek verstoord en verschrikt, toen hij weer te voorschijn kwam, maar Raffles zei op zachten toon, hem een geldstuk in de hand drukkend :

— Zeg aan graaf Perez Clemente dat de chef van Sûreté uit Parijs er is met brieven van den

prefect, die hij persoonlijk moet toelichten. Een zaak van groot gewicht.

De kellner aarzelde nog even, ging toen weer binnen, en keerde even later met den adjudant van zijne Majesteit.

— Geef mij die brieven, mijnheer, zoo wendde hij zich tot Raffles, en zeg mij wat gij te zeggen hebt.

— Pardon, mijnheer de adjudant — ik heb strikte orders, met Zijne Majesteit in persoon te spreken ! zeide Raffles koeltjes.

De adjudant haalde de schouders op, en zeide toen tot den detective, hem woedend opnemend :

— Zijt gij nog altijd hier, mijnheer ! Is mijn Doorluchte Meester nog niet duidelijk genoeg geweest ?

— Het spijt mij — ik volg mijn instructies graaf ! zeide de detective kortaf.

De Adjudant ging heen, en na verloop van eenige oogenblikken werd het fluweelengordijn weer opgelicht en de koning zelf trad binnen. Hij keek verstoord van den een naar den ander, liep met snelle passen op Raffles toe, en zeide stuursch :

— Waarom komt ge mij lastig vallen, mijnheer. Wat wilt gij en wat kan de prefect mij te zeggen hebben ?

He's antwoord dat de koning kreeg was zeer zonderling. Een zeer harde en zeer snelle vuistslag tegen de spitse kin zond hem bewusteloos tegen den vloer. Met een schreeuw trok de detective zijn revolver, maar een biksemsnelle beweging van Raffles sloeg hem het wapen uit de hand.

— Houdt hem in bedwang Charles, beval Raffles kortaf.

Daar binnen moest de val gehoord zijn, want de adjudant verscheen weer op den drempel. Zoodra hij het lange lichaam op den vloer zag liggen bracht hij zijn hand naar zijn zak, maar Raffles was al bij hem, drukt hem zijn browning tusschen de ribben en nam vlug de revolver uit zijn broekzak.

— Verroer geen vin en zeg geen woord, of het is je laatste geweest, man, fluisterde hij. Brand, sluit de deur bindt dien man, en knevel hem.

Hij wierp Brand vanwaar hij stond een dik touw toe, en deze bond, ofschoon hij van de geheele zaak niets begrijpend, handig den detective, dien hij een doek in den mond propte.

Raffles deed hetzelfde met den adjudant, en toen stapte hij het vertrek binnen, waaar hij de drie feestvierders in een staat van halve

versuffing vond, reeds half geplunderd, en zich nauwelijks bewust van wat er voorziel. Vele juweelen lagen reeds gereed op de tafel. In een oogwenk had Raffles de rest eveneens buitgemaakt, en op het oogenblik dat de kellner op de gangdeur klopte trok hij Brand vlug met zich mee door een achterdeur, kwam op een duister gangetje, liep een brandtrap af, opende een poortdeurtje, en snelde langs een smal pad naar den inham.

Toen floot hij zeer schel, en stapte met

Brand in een kleine motorboot, gooide de tros los, en voer weg.

— Maar voor den duivel — hoe wist je het ? schreeuwde Brand tenslotte.

— Ik vermoedde het, toen ik hem in het Casino zag, omdat de koning een gouden tand in de bovenkaak heeft, die deze man niet had — en ik wist het zeker, toen ik vlak tegenover hem stond en ook het litteeken miste, dat Alfons een half jaar geleden op de wang gekregen heeft toen hij bij het polospel van zijn paard viel !

De volgende aflevering bevat :

Boksers en Juweelen.

VERSCHEENEN!

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelmwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885